

ยอด **เก้า** **หมื่น**
ล้าน
ของ
กุศล
อันดีบหนึ่ง **๓**

ทกลองจวน

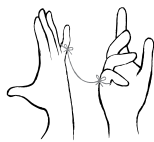
ทกลองจวน

ทกลองจวน

จิวเอวี่ยหลวหัว 九月流火 เกียน
เมื่อบัณฑราช แปล
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้ด้วยกัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

เหตุการณ์กระชั้นชิดชวนให้ตื่นเต้น ระทึก เร้าใจ กลวิธีหมิ่นแสบแปดพันใดๆ ก็จำต้องซุกดัดขึ้นมาชี้ให้จงได้!

เพียงเท่านี้ก็น่าติดตามแล้วใช่ไหมคะ สำหรับ 'ยอดสามีของกุลสตรีอันดับหนึ่ง' เล่มสาม ผลงานเขียนของ 'จีวเยวียพลิวหัว' และได้นักแปลของเรา 'เบบีนาคราช' มาถ่ายทอดฉบับภาษาไทย จากที่เกริ่นมาเหมือนจะบอกเราหลายๆ ว่าเหตุการณ์ในเรื่องกำลังเริ่มได้ระดับไปสู่จุดที่จะทำให้หัวใจของนักอ่านทุกท่านตื่นแรง ทุกครั้งที่มือหยิบจับหนังสือ สายตาจ้องตัวอักษร ในที่สุด 'เจิงอวีโม' หรือตอนนี้คือฮุ่ยยีนน้อยจวนจิ้งหย่งโหวกก็ต้องเผชิญกับบททดสอบชีวิตหลังแต่งงานในจวนที่นางทั้งผลัดทั้งต้นตัวเองเข้าไปอยู่ แม้ว่าจะต้องเหยียบย่ำพี่สาวฝาแฝดก็ตาม อีกด้านหนึ่ง 'เจิงอวีจิ้น' คนเก่งของเราก็กำลังจะถูกคลุมถุงชนให้กับบุรุษที่นางไม่ต้องการ และให้คะแนนระดับล่างของตารางคู่ครอง อย่าง 'ตีเหยียนหลิน' ไซ่กั้วกงสกุลดีที่เชื่อมั่นในความมองอาจของตนอย่างยิ่ง ยามมีปัญหาทุ่มเจ้าเช่นนี้ นางก็ลามไปคิดถึง 'เจิงหยวนจิ้ง' ท่านอาเก่าที่ตอนนี้เตรียมดำเนินแผนการหวนคืนสู่ตำแหน่งองค์รัชทายาท 'หลี่เจิงจิ้ง' และเมื่อถึงตอนนั้นนางกับเขาคงยากจะพบเจอกันอีก โดยที่นางไม่รู้เลยว่าหัวใจขององค์รัชทายาทที่แสนด้านชาได้เปิดออกให้นางแล้ว

ชีวิตของเจิงอวีโมในจวนจิ้งหย่งโหวกจะเป็นอย่างไร เจิงอวีจิ้นจะสามารถรอดพ้นไปจากไซ่กั้วกงสกุลดีได้หรือไม่ และองค์รัชทายาทของเราจะเลือกอะไรระหว่างฐานะของตนและหญิงที่รัก ทุกท่านสามารถหาคำตอบได้แล้ว ด้วยการพลิกหน้ากระดาษต่อไปของ 'ยอดสามีของกุลสตรีอันดับหนึ่ง' เล่มสาม ได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

หลี่เจิ้งจิ้งวางมือลง จะไม่เข้าใจลูกไม้ของนางได้อย่างไร เจิ้งอวี่จิ้น
ทำเช่นนี้ หลี่เจิ้งจิ้งกลับหัวเราะอย่างเบิกบานใจ

เจิ้งอวี่จิ้นไม่เข้าใจ ตัวเกร็งไปหมดตามจิตใต้สำนึก

"ท่านหัวเราะอะไร"

"เจ้าอยากรู้มาตลอดว่าข้าดูอะไรไม่ใช่หรือ เป็นเทียนมงคลสองเล่มนั้น"
เห็นเจิ้งอวี่จิ้นหลบ หลี่เจิ้งจิ้งตัดสินใจไม่อ้อมค้อมอีกต่อไป พูดทำลาย
บรรยากาศที่เสียบังัน "เทียนมงคลในห้องหอเผาไหม้ไปครึ่งเล่มแล้ว พวกเขา
ควรจะทำเรื่องสำคัญแล้วใช่หรือไม่"

หลี่เจิ้งจิ้งพูดตรงอย่างมาก เจิ้งอวี่จิ้นกลับไม่อาจพูดต่อไปได้ ต้นคอขาว
ของนางขึ้นสีแดง แต่ยังไม่พยายามรักษาท่าทางสง่างามไว้ "องค์รัชทายาท
ตามกฎ...ว้าย!"

•

แนะนำตัวละคร

* เฉิงอวีจิ้น

บุตรสาวคนโตจวนอีซุนโหว ดวงหน้างดงาม
กิริยาอ่อนหวานเป็นระเบียบ เป็นเลิศในศาสตร์ทั้งสี่
ถูกถอนหมั้น ปัจจุบันวางแผนหาสามีที่ดีเลิศ
กอบโกยผลประโยชน์ก่อนออกเรือน

* เฉิงหยวนจิ่ง

เป็นที่รู้จักในนามบุตรชายลำดับที่เก้าแห่งสกุลฉิง
หล่อเหลาสุขุมลุ่มลึก ท่านอาเก่าผู้เต็มไปด้วย
ปริศนา แท้จริงคือองค์รัชทายาทผู้หายสาบสูญ
กว่าสิบปีนาม 'หลี่เฉิงจิ่ง'

* เฉิงอวีโม่ว

บุตรสาวบ้านรองจวนอีซุนโหว งดงาม อ่อนแอ
บอบบาง น้องสาวฝาแฝดของฉิงอวีจิ้น ถูก
แยกกันเลี้ยงตั้งแต่เด็ก รู้อนาคตจากฝันเช่นกัน
ปัจจุบันเป็นสุหยินน้อยจวนจิ่งหย่งโหว

* ฮั่วฉางยวน

จิ่งหย่งโหว แม่ทัพฉางเซิ่ง แห่งกองบัญชาการ
ทหารพิทักษ์ซีเป่ย์ เก่งกล้าสามารถตั้งแต่วัยเยาว์
ทอดตาทั่วหล้าไม่อาจเจอคนรุ่นเดียวกันที่มี
ความสามารถเท่า คล้ายเห็นภาพฝันประหลาด
หลังแต่งฉิงอวีโม่วเข้าจวน

* หยางไทเฮา

ไทเฮาสกุลหยาง เป็นผู้มากบารมี สะกดข่มทุกคน
ในตำหนักใน ผู้ที่ช่วยให้ฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน
ได้ครอบครองบัลลังก์ อีกทั้งยังเป็นพี่สาวของ
ราชเลขาธิการหยาง

* หยางฮองเฮา

หยางเมี่ยว สตรีอีกคนของสกุลหยางที่ได้ขึ้นเป็น
ฮองเฮา ไม่ค่อยมีความเป็นตัวของตัวเองนัก ใช้ชีวิต
โดยพึ่งบารมีของบิดาและท่าน้ำของตนเองอย่าง
ราชเลขาธิการหยางและหยางไทเฮามาตลอด

77

แววตาที่เจิ้งอวีจิ้นมองหลินชิงหยวนราวกับมองเนื้อติดมันชิ้นหนึ่ง นางรู้ตัวว่าแววตาของตนเองชัดเจนเกินไปแล้ว จึงรีบก้มหน้ากระแอม แล้วพูดว่า "ข้าเสียมารยาท ทำให้พี่หลินเห็นเรื่องน่าขันแล้ว"

หลินชิงหยวนได้ยินคำพูดของเจิ้งอวีจิ้นที่ว่า 'จะไม่ถึงขั้นนั้นได้อย่างไร' นั้นแล้ว หน้าก็แดงขึ้นมา เขาไม่กล้ามองเจิ้งอวีจิ้น ดวงตาดหุบลงเลื่อนไปมา ที่พื้น ได้ยินเจิ้งอวีจิ้นพูด จึงรีบโบกมือพูดว่า "ไม่เลยๆ ข้าไม่ควรพูดคำเหล่านี้กับคุณหนูใหญ่เจิ้งต่างหาก ล่วงเกินเจ้าแล้ว เป็นความผิดของข้าเอง"

เจิ้งอวีจิ้นหัวเราะแล้วพูดว่า "พี่หลินเกรงใจเกินไปแล้ว คำพูดเหล่านี้ไม่มีใครเคยพูดกับข้ามาก่อน พี่หลินยินดีเชื่อใจข้า พูดคำเหล่านี้กับข้า ข้าดีใจยังไม่ทันเลย จะเป็นการล่วงเกินได้อย่างไร"

หลินชิงหยวนตกใจ เเงยหน้าขึ้นมองเจิ้งอวีจิ้น "คุณหนูใหญ่เจิ้ง..."

"พี่หลินมีความจริงใจต่อภรรยาในอนาคต คิดเผื่อนางทุกอย่าง"

ว่าที่หลินฮุ่ยนั้นเป็นคนโชคดีที่สุดที่ได้ให้ห้ำจริง ๆ" เจิงอวี๋จินถอนหายใจ ดูแล้วกลัดกลุ้มใจอยู่บ้าง "ถึงแม้ข้าจะเป็นบุตรสาวคนโต แต่ทุกคนต่างรู้ว่า ข้าเป็นบุตรสาวที่รับมาเลี้ยง หลายปีมานี้แม้จะไม่กังวลเรื่องเสื้อผ้าอาหาร แต่กลับไม่อาจเข้ากับท่านแม่ได้อย่างสนิทใจ ส่วนทางอาสะไกรเองก็มีน้องหญิงรองอยู่แล้วจึงไม่ต้องการข้า ข้ามักจะคิดบ่อยครั้งว่าไม่มีที่ให้ไป อย่างเช่นวันนี้ น้องหญิงรองกลับมาบ้านเดิม ทุกคนต่างล้อมพุดคุยอยู่ ข้างกายนาง ข้าเคยถูกถอนหมั้น ไม่เหมาะจะอยู่นาน จึงลอบถอยออกมา โชคดีระหว่างทางได้เจอกับพี่หลิน ไม่เช่นนั้นข้าก็ไม่ว่าตนเองควรจะไปทีใด"

หลินชิงหย่วนจะเคยเจออุทิววิธีเช่นนี้ได้อย่างไร เขาตะลึงไปในทันที หญิงสาวตรงหน้าดงามสงบบิ่ง ก้มหน้าถอนหายใจเบาๆ สิ่งที่นางแสดงให้ทุกคนเห็นตลอดมาล้วนเป็นความฉลาด ใจกว้าง เข้าใจจิตใจผู้อื่นได้อย่างดี ผู้ใดจะรู้ว่านางก็มีเวลาที่อ่อนแอเช่นนี้เหมือนกัน

หัวใจของหลินชิงหย่วนแหลกเป็นชิ้นๆ ในทันที มีความสงสารและรู้สึกหวั่นไหว เขาไม่กล้าแม้แต่จะพุดดั่งจึงลอบเสียงเบาว่า "คุณหนูใหญ่เจิงไม่จำเป็นต้องดูถูกตนเองเกินไป เจ้าทำได้ดีมากแล้ว ไม่ว่าจะนายหญิงใหญ่ หรือนายหญิงรองสกุลเจิง พวกนางมีบุตรสาวที่โดดเด่นอย่างเจ้าได้ ต้องรู้สึกสบายใจมากแน่นอน เพียงแค่พวกนางไม่ได้บอกเจ้าเท่านั้น"

เจิงอวี๋จินอมยิ้มส่ายหน้า แม้จะยิ้มอยู่ แต่ท่าทางของนางกลับทำให้คนรู้สึกสงสาร ดวงตาของเจิงอวี๋จินมองไปข้างนอก พุดว่า "พี่หลินไม่ต้องปลอบใจข้าหรอก ชีวิตก็เหมือนคนดื่มน้ำ ร้อนหนาวมีตนเองที่รู้ ข้าเข้าใจดี ข้าก็แค่อิจฉาสตรีที่ถูกคนรอกอย ถูกคนจัดวางไว้อย่างเหมาะสมเหล่านั้ น้องหญิงร่อนนำสงสารมาตั้งแต่เด็ก ร่างกายนางไม่แข็งแรง มักจะป่วยกระเสาะกระแสะ คนในบ้านต่างดูแลนางอย่างระวัง ถ้าไม่ใช่เพราะ

ยามอยู่ในครรภ์ข้าแย่งสารอาหารของน้อง บางที่น้องหญิงรองอาจจะไม่ป่วย ตั้งแต่เด็กก็ได้"

หลินซิงหย่วนทนฟังต่อไปไม่ไหว ผู้ที่ไม่พูดวิจารณ์คนอื่น แต่ผู้อาวุโสสกุลเจิงมีคุณธรรมเป็นเช่นนี้หรือ ลูกคลอดออกมาร่างกายดีแ่ด้่วนเป็นเรื่องก่อนเกิดแล้ว เอาเรื่องร่างกายอ่อนแอที่โรคของคุณหนูรองไปโทษคุณหนูใหญ่ ด้วยเหตุใดกัน

หลินซิงหย่วนไม่พอใจ มองสตรีตรงหน้าแล้วรู้สึกสงสารยิ่งขึ้น "คุณหนูใหญ่เจิง นี่ไม่ใช่ความผิดของเจ้าสั๊กนิต ที่คุณหนูรองร่างกายอ่อนแอนั้นน่าเสียดายก็จริง แต่เจ้าก็เป็นแค่เด็กเช่นกัน เรื่องเหล่านี้ไม่เกี่ยวกับเจ้าเลย"

เจิงอวีจิ้นหัวเราะเบาๆ บนใบหน้าซีดขาวอ่อนแรงอย่างปิดไม่อยู่ "ขอบคุณพี่หลิน ตอนเด็กข้ารู้สึกหวาดหวั่น กลัวว่าตนเองทำอะไรผิดอีก จะทำให้น้องหญิงรองป่วย แต่พอโตขึ้นก็ไม่ค่อยใส่ใจอย่างนั้นแล้ว ตอนนี้น้องหญิงรองแต่งงานกับคนในดวงใจ จิ้งหย่งโหวมีใจเดียวต่อนาง โอบอุ้มราวของล้ำค่า นับว่าได้ในสิ่งที่ปรารถนาแล้ว ทำดีได้ดี"

หลินซิงหย่วนฟังแล้วเศร้าใจ ความทรงจำของเขาไม่รู้ว่าเป็นอย่างไรจู่ๆ ก็ดีขึ้นมาเป็นพิเศษ หลินซิงหย่วนนึกขึ้นได้แทบจะในทันทีว่าจิ้งหย่งโหวเดิมที่เป็นคู่หมั้นของเจิงอวีจิ้น

นี่...คู่หมั้นแต่เดิมไปแต่งงานกับน้องสาว ยังโอบอ่อนผ่อนตามน้องสาวอีกด้วย มิน่าเล่าเจิงอวีจิ้นจึงทนอยู่ในโงงหลักต่อไปไม่ไหว ลอบหนีออกมา หากเปลี่ยนเป็นเขา เขาก็ไม่อาจทำให้สงบได้เช่นกัน

หลินซิงหย่วนรู้สึกว่าการกระทำของคนสกุลเจิงไม่เหมาะสม นี่นับว่าไม่เหมาะสมที่สุด คุณหนูใหญ่เจิงฉลาดรู้ความเช่นนี้ หากอยู่ในสกุลหลิน

ต้องเป็นของล้ำค่าในฝ่ามือของคนทั้งบ้านแน่นอน จะพูดว่าเป็นดาวล้อมเดือนก็ไม่เกินไป แต่พอมายู่ในจวนสกุลเชิงกลับต้องแบกรับความผิดที่ไม่ใช่ของนางไว้ตั้งแต่เด็ก โตแล้วยังต้องหลีกเลี่ยงเรื่องการแต่งงานให้น้องสาว ตอนนี้น้องสาว อติตคุ่มั่น และคนในครอบครัวกำลังมีความสุขเบิกบานใจ เฉิงอวี๋จิ้นยังต้องหลบเลี่ยงออกมาเองอีก หลินซิงหย่วนรู้สึกโกรธไม่เบา อยากดิ่งตัวเฉิงอวี๋จิ้นมาอยู่ในครอบครัวของเขาเสียเลย จะได้ไม่ต้องรองรับอารมณ์กับเรื่องไร้สาระเช่นนี้

หลินซิงหย่วนลอบตกใจในทันใด ดิ่งตัวเฉิงอวี๋จิ้นมาอยู่ในครอบครัวของข้าหรือ

เฉิงอวี๋จิ้นพูดต่อไปว่า "อันที่จริงข้าก็ไม่ได้ยึดติดอะไรในตัวจิ้งหยงโหว ถึงอย่างไรเขาก็ไม่ชอบข้าอยู่แล้ว ในเมื่อน้องหญิงรองชอบเขา เขาก็ชอบน้องหญิงรองเช่นกัน เช่นนั้นให้คนที่มิใช่ต่อกันได้ครองคู่กันจึงจะเป็นเรื่องที่ดีที่สุด ข้าขวางอยู่ตรงกลางจะนับเป็นตัวอันใดได้เล่า สามารถเชื่อมวาสนาให้ผู้อื่นได้ก็ดีมากเช่นกัน เพียงแต่ว่าหนทางข้างหน้าของข้าคงเดินได้ค่อนข้างลำบาก"

หลินซิงหย่วนถูกความคิดที่เกินขอบเขตของตนทำให้ตกใจจนเกร็งไปทั้งร่าง ตอนนีหวัหใจยังเต้นแรงอยู่เลย เลือดสูบฉีดไว้อย่างไม่น่าเชื่อ เขารู้สึกว่าตนเองเสียมารยาทมากเกินไปแล้ว เหตุใดจึงเกิดความคิดล่วงเกินคุณหนูใหญ่เจิงเซินนี้ขึ้นมาได้ แต่ความคิดมักจะไม่เดินตามสติสัมปชัญญะ เมื่อความคิดนี้เกิดขึ้น หลินซิงหย่วนกลับไม่อาจควบคุมมันได้อีกต่อไป

เขาคิดไม่หยุดว่ามารดาเคยเร่งรัดเขาทั้งทางตรงและทางอ้อมมาหลายครั้งให้เขารับมีครอบครัว ส่วนบิดาแม้จะไม่ได้พูดตามตรง แต่ก็ปรารถนาจะให้เขาแต่งภรรยา มีบุตรเสียที บิดามารดาของเขาต่างมาจาก

ตระกูลบัณฑิต ชอบสตรีที่มีความรู้มีเหตุผล อ่อนโยนใจกว้างที่สุด จนอิฐินโหวแม้จะไม่ใช่ตระกูลบัณฑิต แต่คุณหนูใหญ่จึงมีความรู้เต็มเปี่ยม นิสัยอ่อนโยน มารดาพบนางแล้วต้องชอบอย่างแน่นอน

หลินชิงหยวนพบว่าตนเองยิ่งคิดยิ่งเลยเถิด เขารู้สึกสิ้นหวัง รีบสั่งให้ตนเองหยุดคิด ในเวลานี้จึงอิวี่จิ้นก็พูดขึ้นพอดี หลินชิงหยวนจึงถามออกไป เหมือนเทพผีเฉลียวใจว่า "มีสิ่งใดให้เดินลำบากหรือ"

"เหตุใดเจ้าหญิงหยวนหลินจึงเลอะเลือนเสียแล้ว" เฉิงอิวี่จิ้นพูดด้วยรอยยิ้ม "ถูกถอนหมั้นครั้งหนึ่ง จะได้หมั้นหมายกับตระกูลที่ดีอีกได้อย่างไร ซาดินี่ ข้าอยู่โดดเดี่ยวไปจนแก่ นั่นไม่เป็นไร แต่จะทำให้ตระกูลเดือดร้อนไม่ได้ ถ้าข้าอยู่ในจวนไปตลอด หลานชายหลานสาวในวันหน้าจะพูดทาบทามหมั้นหมายได้อย่างไร ดังนั้นท่านอย่าจึงหาพ่อม่ายคนหนึ่งให้ข้า ภรรยาตายไปหนึ่งปี ยังไม่ได้แต่งงานใหม่ ท่านอย่าบอกว่าถึงแม้อีกฝ่ายจะอายุมากกว่าข้า บุตรชายก็ไม่เด็กแล้ว แต่อย่างไรก็เป็นภรรยาเอก สภาพการณ์ของข้าเป็นเช่นนี้ ถ้าเลือกต่อไปคงเป็นไม่ได้แม้แต่ภรรยาพ่อม่าย อีกอย่างอีกฝ่ายก็มีบุตรชายแล้ว ความกดดันของข้าก็ลดลงได้มาก ก็แค่เปลี่ยนสถานที่ใช้ชีวิตอีกแห่งเท่านั้น"

หลินชิงหยวนยิ่งฟังหวัหวัยิ่งขมวดแน่น อะไรนะ ต้องลำบากคุณหนูใหญ่ไปเป็นภรรยาใหม่ของพ่อม่ายด้วยหรือ อีกฝ่ายภรรยาตาย แม้แต่บุตรชายก็ไม่เด็กแล้ว นี่อายุต้องมากเพียงใดกัน หลินชิงหยวนนึกภาพชายอายุสี่สิบห้าสิบปีฟุ้งพลุ้งตามสัญชาตญาณ หัวคิ้วก็ขมวดแน่นยิ่งขึ้น

เฉิงอิวี่จิ้นที่บังอาจทำลายภาพลักษณ์ของตีเหยียนหลินลับหลัง เจ้าตัวไม่มีความกดดันในใจแม้แต่บ่อย อย่างไรก็ตามเสียนางก็ไม่ได้พูดคำโกหกตีเหยียนหลินอายุมากกว่านางจริง บุตรชายก็ไม่เด็ก อายุหกขวบแล้ว

หลินชิงหยวนไม่รู้ว่่า 'พอม่าย' ที่เจิงอวีจิ้นพูดถึงคือใช่กั่วงงผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง ย่อมไม่มีทางรู้ว่่าการแต่งงานครั้งนี้แม้จะเป็นการแต่งงานพอม่ายแท้จริงแล้วไม่ด้อยไปกว่าฮั่วฉางยวนเลย

เขาย่อมมีภาพฉากในบทละครที่ชายชราหน้าเกลียดพยายามจะแต่งงานกับสตรีตกอับขึ้นมาเป็นธรรมดาจนทำให้ตนเองรู้สึกโกรธ หลินชิงหยวนโกรธมาก รู้สึกถึงความไม่คุ้มค้ำแทนเจิงอวีจิ้น "คุณหนูใหญ่เจิง เจ้าฉลาดเข้าอกเข้าใจคน มีความรู้มีเหตุผล ชายหนุ่มในโลกนี้ได้แต่งงานกับเจ้าควรจะเป็นวาสนายิ่งใหญ่ บุรุษชราไร้ความสามารถ ได้แต่อาศัยบารมีรังแกคนอื่น จะเหมาะสมกับเจ้าได้อย่างไร เจ้าได้รับการดูหมิ่นถึงขั้นนี้ไร้เหตุผลสิ้นดีจริงๆ!"

หากไม่ใช่เพราะเจิงอวีจิ้นบีบให้ตนเองต้องอยู่ในบทบาท นางก็เกือบจะหัวเราะออกมาแล้ว คำพูดของหลินชิงหยวนนี่ดีได้ดี ที่เหยียนหลินคนเลวผู้นั้นสมควรถูกด่า เจิงอวีจิ้นฟังแล้วมีความสุขอย่างยิ่ง

เจิงอวีจิ้นกลับหัวเราะ แสดงภาพคุณหนูใหญ่ผู้อ่อนโยนมีมารยาท แต่ชะตาชีวิตเลวร้ายต่อไป แล้วพูดอย่างเศร้าใจว่่า "แต่ข้าจะมีหนทางใดเล่า ท่านอย่ากลัวอำนาจบารมีของเขา ไม่กล้าปฏิเสธ เขาก็ยิ่งบีบบังคับกัน ยิ่งพูดอีกว่่าสองวันให้หลังจะให้คนมาทาบถามสู่ขอที่เจิน ข้ายอมไม่ยินยอมอยู่แล้ว แต่ข้าจะไม่สนใจสกุลเจิงไม่ได้ ถ้าข้าโวยวายจะเป็นจะตาย ข้าตายแล้วก็หมดเรื่อง แต่ท่านพ่อท่านแม่คนในครอบครัวข้าจะทำอย่างไร"

หลินชิงหยวนทั้งโกรธและสงสาร กำหนดแน่นพลาถถามว่่า "คุณหนูใหญ่เจิง คนผู้นี้เป็นใครกัน บ้านเมืองสงบสุขเช่นนี้ จะปล่อยให้เขากระทำการป่าเถื่อนได้อย่างไร ข้าไม่เชื่อว่่าจะไม่มีกฎหมายบ้านเมืองอยู่"

เจิงอวีจิ้นสายหน้า ไม่ยอมพูดชื่อของอีกฝ่ายออกมา "พี่หลิน ข้ารู้ว่่า

ท่านหวังดี แต่ท่านอย่าถามเลย ข้าจะหาเรื่องยุ่งยากมาให้ท่านไม่ได้"

หลินซิงหยวนตกตะลึงอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายก็เหมือนสูญพลังไปอย่างฉับพลัน เมื่อครู่เขาเลือดขึ้นหน้า พุดจาร์อันแรงอย่างมาก แต่เขาก็สงบสติลงได้อย่างรวดเร็ว หลินซิงหยวนไม่ใช่ชายหนุ่มที่ไม่รู้จักโลก การเติบโตท่ามกลางเหล่าขุนนางหลายปีมานี้ ได้ขัดเกลาความไร้เดียงสาเลือดร้อนของเขาไปหมดแล้ว ในเมืองหลวงมีพัยค์หมอบมั่งกรซ่อน* น้ำนิ่งไหลลึก ต่อให้เป็นคุณชายในจวนกงหรือจวนโหวก็ไม่กล้าบุ่มบ่ามล่วงเกินคนอื่น ท่านย่าของเจิงอวีจิ้นเป็นถึงสูหยินผู้เฒ่าในจวนโหว เช่นนี้ยังถูกอีกฝ่ายบีบคั้นได้ เขาเป็นเพียงขุนนางชั้นหกลึกๆ ผู้หนึ่งเท่านั้น จะเอาอะไรไปเรียกร้องความยุติธรรมให้เจิงอวีจิ้นได้เล่า

หลินซิงหยวนพูดไม่ออก ผ่านไปครู่หนึ่งจึงถามอย่างงุนงงว่า "ไม่มีทางอื่นแล้วหรือ"

"ก็เชื่อว่าไม่มี" เจิงอวีจิ้นก้มหน้า ขนตาสั้นไหวเล็กน้อย "อีกฝ่ายต่อให้มีบารมียิ่งใหญ่ก็ไม่สามารถฝืนชิงตัวข้าได้ ถ้าข้าหมั้นหมายกับผู้อื่นแล้ว ต่อให้เขาเหิมเกริมเพียงใดก็ทำอะไรไม่ได้ แต่ว่าข้าถอนหมั้นแล้ว จะไปหาคู่หมั้นจากที่ใดเล่า"

เจิงอวีจิ้นพูดพลางถอนหายใจ สีหน้าเศร้าสลด "ข้าเพื่อฝันไปเอง วิธีนี้ไม่มีทางเป็นจริงได้ พุดไปก็เท่านั้น"

หลินซิงหยวนขยับริมฝีปากแล้วขยับอีก พุดอย่างล่งเลใจว่า "อันที่จริงก็เชื่อว่าจะเป็นไปไม่ได้เลย"

เจิงอวีจิ้นเงยหน้าขึ้น ดวงตาดงงามคู่นั้นมองเขาอย่างเงียบๆ ทั้งไร้เดียงสาและสงสัย หลินซิงหยวนถกปัญหากับผู้อื่นมาหลายปี เป็น

* พัยค์หมอบมั่งกรซ่อน หมายถึงบุคคลที่มีความสามารถแต่หลบซ่อนตัวไม่เผยความสามารถของตัวเอง หรือคนที่มีความสามารถแต่ยังไม่ถูกค้นพบ

ครั้งแรกที่รู้สึกที่ว่าปากลิ้นของตนเองขยับได้ไม่คล่องแคล่ว ไบหูของเขาแดงเรื่อขึ้นมา ทันใดนั้นก็รวบรวมความกล้าพูดว่า "คุณหนูใหญ่เจิง เจ้าว่า..."

ตอนที่หลินซิงหยวนเอ่ยปากพูด ดวงตาของเจิงอวี๋จิ้นก็เปล่งประกายแล้ว นางแสดงละครมานาน ในที่สุดปลาก็ติดเบ็ดแล้ว เจิงอวี๋จิ้นมุมปากยกยิ้มเล็กน้อย ท่าทางของนางในตอนนี้อันแตกต่างกับ 'คุณหนูใหญ่เจิง' ที่เข้มแข็งและอ่อนแอเมื่อครู่โดยสิ้นเชิง

เจิงอวี๋จิ้นรู้ตัวว่าตนเองเผลอหลุดอาการออกไป แต่นางคิดว่าทุกอย่างสำเร็จแล้ว ความแตกเพียงเล็กน้อยเท่านั้น หลินซิงหยวนคงไม่สังเกตเห็น เจิงอวี๋จิ้นยิ้มบางๆ ตั้งตารอให้หลินซิงหยวนพูดให้จบ

หลินซิงหยวนไม่ได้สังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงสีหน้าอันน้อยนิดของเจิงอวี๋จิ้นจริงๆ เขาตอนนี้ประหม่าและตื่นเต้น จะมีแก๊จสังเกตเห็นเรื่องอื่นได้อย่างไร เดิมที่เขาคิดจะพูดว่า 'เจ้าว่าข้าเป็นอย่างไร' ทว่าเขาเพิ่งพูดคำว่า 'ว่า' จบ ประตู่ห้องก็ถูกผลักเปิดออกทันใด

หลินซิงหยวนตกใจ เขาคำว่า 'ข้า' ก็ลื่นกลับลงท้องไปทันที เจิงอวี๋จิ้นคาดไม่ถึงกับการเปลี่ยนแปลงนี้ นางลุกขึ้นยืนทันที เพิ่งเดินไปสองก้าวก็เห็นคนผู้หนึ่งยืนอยู่หน้าประตู่ เสื้อสีดำขลิบทอง ผูกแถบรัดเอว ดวงตาราวดาราน้ำแข็งเย็นเยือก

เจิงหยวนจึงไม่รู้ว่ามานานเท่าใดแล้ว ดวงตาของเขากวาดมองภายในห้องซ้าๆ หัวเราะเบาๆ ในทันใด "ดูท่าข้าคงมาไม่ถูกจังหวะสินะ"

หลินซิงหยวนตะลึงไปชั่วครู่แล้วลุกขึ้นยืนทันที ทั้งตกใจและดีใจ "จึงถึง เจ้ากลับมาแล้วหรือ"

หลินซิงหยวนถูกกระตุ้นด้วยความตื่นเต้นยินดียิ่งไม่คาดคิด จะจำได้ว่าเมื่อครู่ตนเองต้องการพูดอะไรได้อย่างไร เขาก็ไม่ทันได้สังเกตว่าเจิงอวี๋จิ้น

ลุกขึ้นยืนก่อนเขา ทั้งยังเดินขึ้นหน้ามาก่อน ถึงขั้นที่สีหน้าของนางในตอนนั้น
ไม่ใช่สีหน้าที่คุณหนูใหญ่ผู้อ่อนโยนและอ่อนแอคนหนึ่งควรจะมีเลย

หลินชิงหยวนเดินไปหาเจิงหยวนจิง รีบดึงตัวเจิงหยวนจิงมาพูดคุยด้วย
เจิงหยวนจิงไม่ได้มองเขากลับมองผ่านไปยังเจิงอวี๋จิ้นที่อยู่กลางห้อง

เจิงอวี๋จิ้นตะลึงไปพักหนึ่ง ชั่วขณะนั้นนางถึงขั้นสงสัยว่าตาของตนเอง
มองผิดไป นางกะพริบตาอย่างแรง เห็นเงาร่างคนตรงหน้ายังไม่หายไป จึง
หลับตาแรงขึ้น

ทว่าสวรรค์ก็ไม่ได้ยินความในใจของนางอย่างเห็นได้ชัด เจิงอวี๋จิ้นลืมตาขึ้น
อีกครั้ง เห็นคนผู้นั้นยังยืนเด่นอยู่ตรงหน้า หัวใจของนางแทบจะสลายแล้ว

สวรรค์หนอ

เป็นครั้งแรกที่เจิงอวี๋จิ้นสงสัยว่าตนเองถูกคนทำคุณไสย เจิงหยวนจิง
วุ่นวายกับเรื่องการกลับสู่ตำแหน่งองค์รัชทายาทไม่ใช่หรือ เหตุใดจู่ๆ จึง
กลับมา นางคงไม่ใช่คร้ายเช่นนี้กระมัง นางเพิ่งได้เจอกับหลินชิงหยวนวันนี้
ปรากฏว่าเจิงหยวนจิงก็กลับมาในวันนี้เวลานี้พอดี หากเขามาเข้าไปอีกเพียง
หนึ่งถ้วยชาก็คงพอแล้ว

ไม่ถูกสิ เจิงอวี๋จิ้นได้สติขึ้นมาทันที หลินชิงหยวนจะพูดประโยค
ที่สำคัญที่สุดนั้นออกมาอยู่แล้ว ถูกเจิงหยวนจิงตัดบทไปพอดี โลกนี้
มีเรื่องบังเอิญเช่นนี้ด้วยหรือ เจิงหยวนจิงมาถึงเมื่อใด มานานเท่าใดแล้ว
ไต่ยมิกมากน้อยเท่าใด

เจิงอวี๋จิ้นมองไปทางเจิงหยวนจิงอย่างสงสัย ทว่านางเพิ่งซ่อนตาขึ้น
ก็ประสานเข้ากับสายตาของเจิงหยวนจิง อีกฝ่ายก็กำลังมองนางอยู่พอดี

อารมณ์ซับซ้อนทั้งสงสัย โมโห เศร้า และฉุนเฉียวของเจิงอวี๋จิ้นราวกับ
ถุหนั่งที่ใส่น้ำจนเต็มถูกเข็มเจาะแตก ลมรั่วจนแพบ นางก้มหน้าลง

อย่างเงียบๆ เผยให้เห็นเพียงหลังศีรษะที่ปกคลุมไปด้วยเส้นผมอ่อนนุ่ม

นางรู้ว่าตนเองจบสิ้นแล้ว

เฉิงหยวนจึงเกลียดที่ผู้อื่นโกหกเขามากที่สุด เฉิงอวี๋จินตอนนั้น เคยรับปากเขา ถึงขั้นยังสาบานอีกด้วย รับรองว่าปีนี้จะไว้ทุกข์อย่างสบายใจ ไม่คิดอะไรส่งเดช

ใครจะรู้ว่าเขาจะกลับมาวันนี้ หากเฉิงหยวนจึงบอกล่วงหน้า เฉิงอวี๋จิน ต้องเปลี่ยนสถานที่แน่นอน จะถูกจับคานางคาเขาเช่นนี้ได้อย่างไร

เวลาเฉิงหยวนจึงโกรธหนักจะกลายเป็นคนสงบนิ่ง เขากวาดตามอง เฉิงอวี๋จินอย่างเงียบๆ แวบหนึ่ง ถึงแม้นางจะก้มหน้าอย่างน่ารัก แสดงถึงความโอนอ่อนอย่างเห็นได้ชัด แต่เฉิงหยวนจึงมั่นใจมากกว่านางไม่รู้รู้สึกเสียใจ อันใดเลย อาจถึงขั้นวางแผนว่าครั้งหน้าจะทำอีกครั้ง

ช่างดีเสียจริง

เฉิงหยวนจึงไม่พูดอะไร เดินเข้ามาในห้องอย่างไม่เร็วไม่ช้า เฉิงอวี๋จิน ได้ยินเสียงฝีเท้าย่างก้าวเป็นจังหวะเข้ามาใกล้ทุกที น่องก็รู้สึกอ่อนแรง เฉิงอวี๋จินยกตัวเองอย่างแรงที่หนึ่ง เงยหน้าขึ้น ใช้ฝีมือการแสดงที่สั่งสม มาทั้งชีวิตพูดกับเฉิงหยวนจึงด้วยรอยยิ้ม "ท่านอาเก่า ท่านกลับมาแล้วหรือ"

เฉิงหยวนจึงมองนางแล้วหัวเราะที่หนึ่งเช่นกัน "วันก่อนกลับมาไม่ทัน วันนี้ตั้งใจรีบกลับมาให้เงินยาชู่* เจ้า คิดไม่ถึงว่าหลานสาวคนโตจะต้องให้ข้า ตามหา"

เฉิงอวี๋จินหว่างคิ้วกระตุกตุบๆ เฉิงหยวนจึงกับนางไม่มีความสัมพันธ์ ทางสายเลือด ตอนอยู่ส่วนตัวเฉิงหยวนจึงจะเรียกชื่อของนางโดยตรง

* เงินยาชู่ คือเงินอั่งเปา (ซองแดง) ที่ผู้ใหญ่ให้เป็นเงินขวัญถุงแก่เด็กและผู้สูงอายุ หรือมอบให้ผู้อาวุโสเพื่อเป็นสิริมงคลในเทศกาลตรุษจีน โดยชาวจีนตีความคำว่า 'ยาชู่ (压岁)' ไว้สองลักษณะ หนึ่งคือความหมายแฝงที่ฟ้องเสียงกับกรรมเคราะห์ปิดเป้าสิ่งชั่วร้าย และความหมายตรงตามอักษร แปลว่าเงินหม้ออายุ สื่อถึงการอายุพรให้พ่อแม่ผู้สูงวัยมีอายุยืนยาว

มีน้อยครั้งมากตอนที่เขาโกรธจึงจะเรียกนางปนขมขู่ ว่า 'หลานสาวคนโต' เจิงหยวนจึงหันหน้าเอ็นชวยังดีกว่า เขาสงบนิ่งไม่แสดงสีหน้าอะไรเช่นนั้น กลับทำให้เจิงอวีจิ้นรู้สึกกลัวมากขึ้น

แต่แล้ว ครั้งนี้เองคริษทายาทโกรธจริงๆ แล้ว

เจิงอวีจิ้นราวกับลูกหนึ่งไร้มัน นั่งลงตามเจิงหยวนจึงอย่างเศร้าสลด หลังจากนางนั่งดีแล้วซ่อนตาขึ้น สวรรค์ เจิงหยวนจึงนั่งลงบนตำแหน่งที่นางนั่งอยู่เมื่อครู่

กาน้ำชายังมีไอน้ำลอยปุดๆ ออกมาอยู่ เจิงหยวนจึงหลุบตามอง ม่านน้ำลอยฟุ้งนั้นแวบหนึ่ง แล้วพูดว่า "พวกเจ้าช่างมีความสุขจริงๆ มานั่งดื่มชาดีมออยู่ที่นี่"

เจิงอวีจิ้นหัวคิ้วกระตุก รีบให้ตัวรับยกน้ำที่ดื่มเด็ดแล้วออกไป เจิงอวีจิ้นนั่งลงที่ข้างกายเจิงหยวนจึง ครอบครองพื้นที่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น นางเงยหน้าขึ้นยิ้มให้เจิงหยวนจึงอย่างน่ารัก พูดว่า "ท่านอาเก่า ชานี้ดื่มมานานมาก ใบชาจัดหมดแล้ว ท่านอาเก่าเก่งกาจทั้งบุญบั้ง ส่งางมไรที่ติดำนับถือท่านอาเก่าจากใจ จะให้ท่านอาเก่าใช้ของชั้นด้อยได้อย่างไร ตัวรับเปลี่ยนน้ำใหม่มา"

ตัวรับตกใจไม่เบาเช่นกัน รีบยกของออกไป เปลี่ยนน้ำใหม่เข้ามา เจิงอวีจิ้นลองไปอีกครั้ง ดมน้ำและดมชาด้วยท่าที่จริงจัง แสดงฝีมืออันชำนาญ ยอดเยี่ยมกว่าเมื่อครู่หลายชั้นนัก

ความแตกต่างสองครั้งเห็นได้ง่าย สามารถมองออกได้ว่านี่จึงจะเป็นระดับความสามารถแท้จริงของเจิงอวีจิ้น คนหนึ่งจริงจังทำทุกอย่างให้สมบูรณ์ อีกคนหนึ่งทำงานให้เสร็จอย่างสบายใจก็พอแล้ว

หลินชิงหยวนในเวลานี้จึงรู้ว่าที่แท้เมื่อครู่เจิงอวีจิ้นไม่ได้จริงจัง

แม้แต่บ่อย เขาคุยอยู่ครู่หนึ่งจึงพูดอย่างขมขื่นว่า "ในบ้านนอกบ้านแตกต่างกัน
จริง ๆ มีสิ่งสิ่งอยู่ คุณหนูใหญ่เจิงจึงจะยอมเอาของที่ดีที่สุดออกมา"

เจิงอวีจิ้นลอบเหลือบตามองเจิงหยวนจึงแวบหนึ่ง พูดประจบ
โดยไม่กะพริบตา "เรื่องนี้แน่นอน ข้านับถือท่านอาเก่าที่สุด ของของเขา
ย่อมต้องไม่เหมือนผู้อื่น"

หลินชิงหยวนฟังแล้วจุกปากที่หนึ่ง โชคดีที่รู้ว่าพวกเขาเป็นอาหลานแท้ๆ
กัน ไม่เช่นนั้นเขาคงจะชนลูกหัวด้วงแล้ว

เจิงหยวนจึงได้ยืนยันว่าในบ้านนอกบ้านแตกต่างกัน อารมณ์ก็ดีขึ้นมา
บ้าง เจิงอวีจิ้นเอ่ยปากยอมรับในทันที ทำให้เขาสบายอารมณ์ขึ้นอีกนิด
ทว่าคิดจะอาศัยลูกไม้เล็กๆ เหล่านี้ผ่านด่านนี้ไป ยังห่างไกลนัก

เจิงอวีจิ้นสังเกตเห็นหน้าของเจิงหยวนจึงอยู่ตลอด พอนางพูดจบเห็น
เจิงหยวนจึงไม่พูดต่อก็รู้ว่าตนเองจบสิ้นแล้ว นางถอนหายใจอย่างกลัดกลุ้ม
เสียอกหนึ่ง ครอบงำและแบ่งซาใส่ถ้วยอย่างคล่องแคล่ว จากนั้นยกถ้วยแรก
ให้แก่เจิงหยวนจึง

เจิงอวีจิ้นเงยหน้าขึ้น กะพริบตาส่งเสียงเรียก "ท่านอาเก่า"

เสียงของนางจงใจพูดให้อ่อนโยนลง คำเพียงสองคำราวกับเลี้ยงไป
หลายสิบโค้ง เจิงหยวนจึงเดิมทีคิดจะไม่สนใจนาง แต่พอเห็นสายตาของนาง
แล้วก็ทนไม่ได้ที่จะหันหน้านางต่อหน้าคนนอก

เจิงหยวนจึงยื่นมือไปรับถ้วยชามา เจิงอวีจิ้นรู้สึกโล่งอกจริงๆ
หลังจากนั้นนางจึงเทชาถ้วยที่สองยื่นให้หลินชิงหยวน

หลังจากเจิงหยวนจึงเข้ามาหลินชิงหยวนก็รู้สึกเหมือนมีหนามแหลม
แทงหลัง* ผิดปกติไปทั้งตัว แต่เขาคิดว่าตนเพียงคิดไปเอง ความแตกต่าง

* หนามแหลมแทงหลัง หมายถึงกระวนกระวายใจจนนั่งไม่ติด

ในการปฏิบัติของเจิ้งอวีจิ้นที่เห็นได้ง่ายนี้ทำให้หลินซิงหยวนถือสาอยู่บ้าง แต่เมื่อคิดว่าเจิ้งหยวนจิงเป็นท่านอาของเจิ้งอวีจิ้นก็รู้สึกว่าจะเข้าใจเรื่องทั้งหมดได้

คนครอบครัวเดียวกันย่อมสนิทกันมากสักนิด หลินซิงหยวนเหนือกว่าไม่ได้ก็เป็นปกติ

แท้จริงแล้วหลินซิงหยวนอยากจะพูดหัวข้อเมื่อครูนั่นต่ออย่างมาก แต่มีเจิ้งหยวนจิงอยู่ คำพูดเหล่านั้นเขาไม่สะดวกจะพูดอีก อีกทั้งเวลาผ่านเรื่องราวเปลี่ยน คำพูดมากมายหากผ่านจังหวะนั้นไปแล้ว พูดออกมาก็จะเปลี่ยนความรู้สึกไป หลินซิงหยวนรู้สึกเสียดายอยู่บ้าง ทำได้เพียงกลืนคำพูดครึ่งประโยคหลังลงไป ไม่พูดถึงชั่วคราว

มีเจิ้งหยวนจิงอยู่ หลินซิงหยวนไม่อาจพูดกับเจิ้งอวีจิ้นโดยตรง ทำได้เพียงหันไปพูดกับเจิ้งหยวนจิง "จิงสิง เหตุใดเจ้าจึงจากจวนไปนานเช่นนี้ เกิดเรื่องสำคัญอะไรขึ้นหรือ"

"ไม่มีอะไร" เจิ้งหยวนจิงน้ำเสียงเรียบเฉย "เรื่องส่วนตัวเท่านั้น"

เจิ้งอวีจิ้นได้ยินแล้วเบ้าปาก เรื่องส่วนตัว เรื่องส่วนตัวที่สามารถส่งผลกระทบต่ออำนาจยิ่งใหญ่ในใต้หล้าเท่านั้น

เจิ้งหยวนจิงพูดว่าเรื่องส่วนตัว หลินซิงหยวนก็ไม่สะดวกจะถามต่อ และหลินซิงหยวนก็เชื่อมั่นในเจิ้งหยวนจิงอย่างบอกไม่ถูก มักจะรู้สึกว่าไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ขอเพียงส่งมอบถึงมือของเจิ้งหยวนจิงก็ไม่มีปัญหาใหญ่อะไร ความรู้สึกตึงเครียดของเขาผ่อนคลายลง ค่อยๆ เล่าเรื่องราวชีวิตบางอย่างขึ้นมา

เจิ้งหยวนจิงฟังหลินซิงหยวนพูดอยู่ครู่หนึ่ง จึงถามอย่างไม่เร็วไม่ช้าว่า "ตอนนี้เป็นช่วงวันขึ้นปีใหม่ ถึงแม้บรรพชนสกุลหลินจะไม่อยู่ในเมืองหลวง แต่ช่วงนี้หากไปใครมาคงมีไม่น้อยเช่นกัน เหตุใดเจ้าจึงคิดมาที่จวนสกุลเจิ้งได้"

หลินชิงหยวนรับคำ "อ้อ" แล้วตอบอย่างไม่ปิดบังว่า "อันที่จริงก็ไม่ใช่ว่าเรื่องใหญ่อะไร ข้าอยู่จนรู้สึกเบื่อจึงอยากมายืมตำราที่เจ้า ได้ยินว่าเจ้าไม่อยู่ ข้าก็คิดว่าจะกลับไป บังเอิญเจอกับคุณหนูใหญ่เฉิงระหว่างทางพอดี"

เฉิงอวี๋จิ้นก้มหน้าต่ำลงอีกนิด เฉิงหยวนจึงชำเลืองมองเฉิงอวี๋จิ้นด้วยรอยยิ้ม แล้วพูดว่า "บังเอิญจริงๆ"

"ใช่แล้ว บังเอิญมาก" หลินชิงหยวนเป็นคนไม่คิดมาก จึงไม่ได้สังเกตเห็นบรรยากาศที่ผิดปกติอย่างน่าประหลาดตรงหน้า เพียงพูดอย่างไม่ใส่ใจอะไรว่า "เข้ามาหาเจ้าเพื่อขอยืมตำรารวบรวมบทกลอนกับตำราถกเรื่องร้อยแปด คุณหนูใหญ่เฉิงบอกว่าตำราสองเล่มนี้อยู่ที่นางพอดี นางให้สาวใช้ไปหาแล้ว ช่วงเวลาที่รอนิ่งพูดคุยกัน คุณหนูใหญ่เฉิงจึงต้มชาให้ดื่ม"

เฉิงอวี๋จิ้นอยากจะยับยั้งแต่ไม่อาจยับยั้งได้ หลินชิงหยวนยังเป็นคนไม่คิดมากอีกด้วย มีอะไรก็พูดอย่างนั้น พอหลินชิงหยวนพูดจบ เฉิงอวี๋จิ้นแทบอยากจะชุดหลุมฝังตนเองเสียเลย

นางใจสลายเป็นเก้าถ่าน ลอบชำเลืองมองเฉิงหยวนจึงแวบหนึ่ง เฉิงหยวนจึงใช้นิ้วมือลูบถ้วยกระเบื้อง มุมปากมีรอยยิ้ม "ตำรารวบรวมบทกลอนตำราถกเรื่องร้อยแปด?"

เฉิงหยวนจึงพูดพลางหันมองเฉิงอวี๋จิ้น แววตามีรอยยิ้ม "ตำราสองเล่มนี้อยู่ที่เจ้าหรือ"

เห็นได้ชัดว่าไม่ใช่ เฉิงอวี๋จิ้นเพียงแค่พูดจาส่งเดชเท่านั้น นางไล่สาวใช้กลับไปหา ย่อมหาไม่เจออยู่แล้ว ทว่าของเช่นตำรานี้หาได้ต้องไปหา นางเพียงอ้างว่าลืม จากนั้นให้หลินชิงหยวนยืมตำราของตนเองสักเล่ม ตอนที่หลินชิงหยวนเอามาคืน ย่อมต้องมาหานางอีก การติดต่อไปมาเช่นนี้ ระหว่างพวกเขาก็สร้างความสัมพันธ์ต่อกันได้แล้ว

เจิงอวีจึนเงยหน้าขึ้น ในดวงตามสมปนเป้ทั้งความอ่อนแอ ไร้เดีียงสา
และนำสงสาร "ท่านอาเก่า"

78

เชิงหยวนจึงมีไฟโทสะเต็มอก ความอดกลั้นที่ซ่อนอยู่ภายใต้ท่าที่นิ่งเฉย เริ่มตึงเครียดขึ้นทุกที แต่เมื่อเขาก้มลง เห็นแววตาไร้เดียงสาของเชิงอวีจิ้น ก็รู้สึกว่าการโกรธหัวร้างไม่อาจจะระบายออกมาได้อีก

เชิงหยวนจึงรู้ว่านางแสรังทำ รู้ว่านางเจ้าเล่ห์ใช้ลูกไม้เก่ง ถนัดการทำให้ชายหนุ่มหลงใหลที่สุด ทั้งหมดนี้รวมไปถึงแววตาอดอ้อนและว่านอนสอนง่ายในตอนนี่ของเชิงอวีจิ้นด้วย

กระทั่งการสนิทสนมเอาใจของเชิงอวีจิ้นในช่วงที่ผ่านมาี้ ทั้งหมดล้วนมีจุดประสงค์อย่างอื่น

เขาย่อมรู้ดี แต่นั่นจะทำอะไรได้

เมื่อต้องเผชิญกับดวงตาที่ประณีตงดงาม แผงการพืงพืงแต่ไม่หวาดกลัวคู่นี้ เขาจะทำได้

หลังจากเชิงหยวนจึงเดินออกจากเรือนพักของฮูหยินผู้เฒ่าเชิงก็เดินไป

ทางเรือนจีนหนึ่งทันที ไปถึงแล้วจึงพบว่าเจิงอวีจิ้นไม่อยู่ เขาตกใจมาก
สุดทำยสงบสติลงได้ ให้คนติดตามไปสอบถาม จึงรู้ว่าวันนี้หลินซิงหย่วน
มาที่นี่

เจิงหยวนจิ้งยืนอยู่ข้างนอก ฟังเจิงอวีจิ้นพูดอ้อมถามถึงเรื่องการแต่งงาน
ของหลินซิงหย่วน ได้ยินนางแสร้งทำทำน่าสงสารพูดว่านางอยู่ในจวนสกุลเจิง
ไม่ง่ายเลย ถึงขั้นที่ว่าเขายังได้ยินเจิงอวีจิ้นพูดว่านางจะถูกอุทธรณ์ผู้เฒ่าเจิง
ให้แต่งงานอีกด้วย อีกฝ่ายเป็นพ่อม่ายภรรยาตาย

เจิงหยวนจิ้งไม่เหมือนกับหลินซิงหย่วน เขาเพิ่งฟังไปครู่หนึ่งก็วิเคราะห์
คุณสมบัติหลายข้อเช่นเป็นพ่อม่าย มีบุตรชายหนึ่งคน ตรงใจสกุลเจิงก็รู้ว่า
คนคนนั้นคือไช่กั้วกงตี้เหยียนหลิน

ตี้เหยียนหลินถูกทำให้ชื่อเสียงแปดเปื้อนอย่างไรเจิงหยวนจิ้งไม่สนใจ
แม้แต่น้อย เขาสนใจเพียงว่าอีกไม่กี่วันสกุลตี้จะมาทาบทามสู่ขอถึงจวนหรือ
ตี้เหยียนหลินไม่ได้ฟังคำเตือนของเขาในตอนนั้นอย่างใส่ใจ เจิงหยวนจิ้ง
เตรียมการไว้นานแล้ว แต่พอเขาได้ยินเรื่องนี้จากปากของเจิงอวีจิ้นโดยไม่ทัน
ตั้งตัว ยังคงรู้สึกโกรธมาก

เหตุใดนางจึงไม่บอกเขา เหตุใดจึงยินดีจะขอความช่วยเหลือจาก
ชายแปลกหน้าที่มีวาสนาได้พบหน้ากันเพียงไม่กี่ครั้ง แต่ไม่มาขอความ
ช่วยเหลือจากเขา ตัวเขาในใจของเจิงอวีจิ้นไม่มีความสำคัญถึงเพียงนี้
เสียหรือ

สกุลตี้ สกุลฮั่ว หรือแม้แต่สกุลหลินล้วนไม่ใช่ปัญหา พวกเขาไม่ว่าผู้ใด
มาทาบทามสู่ขอก็ไม่มีทางสำเร็จ แต่ว่าเจิงหยวนจิ้งกลับสนใจเท่าที่ของ
เจิงอวีจิ้นมาก

เจิงหยวนจิ้งอยู่ข้างนอกโดยไม่พูดอะไร เหล่าผู้ติดตามอยู่ข้างหลัง

เชิงหยวนจึงต่างไม่กล้าหาญใจแรงสักคน จนกระทั่งเชิงหยวนจึงล่วงรู้ได้ว่า หลินชิงหยวนจะพูดอะไรก็อดรอนทนไม่ไหว ผลักประตูเปิดเข้าไป

เขาเดิมที่ยังตัดสินใจว่าครั้งนี้จะไม่ให้อภัยเด็ดขาด จะแสวงเมินเจย ไม่สนใจนาง ทว่าตอนนี้ก็หันหน้าเห็นดวงตาของเชิงอวีจิ้น รูปทรงงดงาม ลุกตาดำขาวแยกชัดเจน ทั้งไร้เดียงสาและดูประจบเอาใจ เชิงหยวนจึงก็ใจร้ายไม่ลง เขาถึงขั้นคิดว่าคนตายเพราะทรัพย์มักตายเพราะอาหาร* เป็นธรรมดาที่มนุษย์จะไขว่คว้าผลประโยชน์ เชิงอวีจิ้นไม่รู้ความตั้งใจของเขา นางกระตือรือร้นจะหาทางออกให้แก่ตนเองเท่านั้น ใช่ว่าจะอภัยให้ไม่ได้ เสียทีเดียว

เชิงหยวนจึงเองรู้สึกงุนใจ เขาคิดว่าตนเองแยกแยะการให้รางวัล และบทลงโทษชัดเจน สงบนิ่งมีเหตุผลเสมอ ตอนนี้เขากลับหาเหตุผลให้กับ เชิงอวีจิ้น

เชิงหยวนจึงนั่งเงยบอญูครู่ใหญ่ 'ไม่รู้จะจัดการนางอย่างไรดี แวดตาของเขาดูจนปัญญา รู้สึกแค้นใจที่คนไม่ได้ตั้งใจ

เหตุใดสมองของเชิงอวีจิ้นจึงใช้งานได้ไม่เต็มขั้นนี้ ต้องทำเหมือนมองไม่เห็นเขาที่เป็นองครักษ์ทายาทผู้นี้ ใช้ความสามารถทั้งหมดดึงดูดใจ หลินชิงหยวน หลินชิงหยวนต่อให้มีอนาคตดีเพียงใด ขึ้นตำแหน่งสูงได้อย่างง่ายดาย แต่สุดท้ายก็ครอบครองได้เพียงตำแหน่งสูงสุดของขุนนางฝ่ายขุนเท่านั้น จะเทียบเขาได้หรือ

เชิงหยวนจึงไม่อาจเข้าใจได้ แต่ในฐานะผู้สูงศักดิ์ไม่สามารถแสดง

* คนตายเพราะทรัพย์มักตายเพราะอาหาร มีเรื่องเล่าว่าชายสองคนพากันขึ้นไปหาสมบัติ เมื่อขุดจนเจอสมบัติ ชายคนหนึ่งก็เสนอตัวเฝ้าสมบัติ โดยให้ชายอีกคนไปหาอาหาร ระหว่างที่แยกกันชายทั้งสองต่างคิดจะกำจัดอีกฝ่ายเพื่อยึดสมบัติไว้เอง เมื่อชายคนที่เป็นเฝ้าอาหารกลับมา ชายคนที่เฝ้าสมบัติก็ฆ่าเขาทิ้ง จากนั้นก็กินอาหารที่อีกฝ่ายหาโดยไม่รู้ตัวอาหารนั้นมียาพิษ ทำให้ตายไปอีกคน นกที่บินผ่านมาจิกกินอาหารนั้นไม่นานก็ตาย จึงเกิดเป็นตำนาน 'คนตายเพราะทรัพย์มักตายเพราะอาหาร' อุปมาถึงคนในโลกในทรัพย์สินเงินทองจนไม่คิดถึงชีวิต

ความคิดของตนเองออกมาโดยตรงได้ ยิ่งไม่อาจเปิดเผยความชอบของตน เวลาส่วนใหญ่จะอาศัยคนเบื้องล่างทำความเข้าใจเอง ชุมนางที่สามารถอยู่ในหน้าที่ได้ดี ไม่มีใครที่ไม่ช่ยอดฝีมือในการเดาคำความคิดของผู้สูงศักดิ์

เจียงหยวนจึงได้รับการอบรมสั่งสอนสำหรับองค์รัชทายาทที่เข้มงวด ตั้งแต่เด็ก จนเติบโตใหญ่ก็ยังเป็นเช่นนี้ เขาจึงไม่อาจบอกเจียงอวี่จิ้นตามตรงว่า ให้เปลี่ยนเป้าหมายเป็นตัวเขาแทน แต่ดวงตาเจียงอวี่จิ้นราวกับขึ้นสนิม มองอย่างไรก็ไม่เข้าใจความคิดของเขาเสียที เจียงหยวนจึงจนปัญญาอย่างยิ่ง กับตัวปัญหาที่ตดใจตีไม่ลง จะหมางเมินก็ทำไม่ได้เช่นนี้ เจียงหยวนจึง จนหนทางนัก ทำได้เพียงหันปลายหอกไปที่ชายคนอื่น

เหตุใดเจียงอวี่จิ้นจึงเอาแต่ทำให้เขาโกรธด้วย นั่นไม่ใช่เพราะชายหนุ่ม ข้างนอกเหล่านี้ไม่อยู่ในกรอบ ปราบกฏตัวผ่านหน้านางทั้งวัน รอบวน การตัดสินใจของเจียงอวี่จิ้นหรือ เรื่องนี้สำหรับองค์รัชทายาทแล้วง่ายมาก บุรุษที่ขวางตาต้องชุดทิ้งไปให้หมด

หลินชิงหยวนเป็นคนแรกในบัญชีดำ

เจียงอวี่จิ้นเป็นใคร นางสังเกตเห็นรางๆ ถึงทำที่อ่อนลงของเจียงหยวนจึง จากนั้นจึงทำทุกอย่างให้เจียงหยวนจึงอย่างเชื่อฟังราวกับไม่ต้องการเงิน ทั้งไม่มีหลักการและไม่มีจุดยืน ท่านอาเก่าพูดอะไรก็ล้วนถูกทั้งหมด หลินชิงหยวนเห็นแล้วทนไม่ไหวจุปากที่หนึ่ง เขารู้ว่าวันนี้เป็นวันที่บุตรสาว สกุลเจียงที่ออกเรือนไปแล้วกลับมาเยี่ยมบ้านเดิม เจียงอวี่จิ้นกับเจียงหยวนจึง ยังมีธุระติดตัว กอปรกับหลินชิงหยวนทนไม่ไหวกับท่าทางที่คุดหนุใหญ่เจียง ประจบเจียงหยวนจึงเกินกว่าเหตุ จึงหยิบตำราแล้วรีบลากกลับไป

เจียงอวี่จิ้นกวาดมองตำราสองเล่มนั้น แล้วเหลือบมองเจียงหยวนจึง อย่างระวังตัวแวบหนึ่ง พอเจียงหยวนจึงเห็นเข้า เจียงอวี่จิ้นก็เลื่อนสายตา

กลับมาทันที

เจียงหยวนจึงให้คนของตนเองรวมตำราบทกลอนสองเล่มนี้มาให้ เจิงอวี่จิ้นกลัวมากกว่าเจียงหยวนจึงจะเปิดเผยความผิดต่อหน้าพวกตน โชคยังดีที่เจียงหยวนจึงดูแล้วใจกว้างมาก ไม่ได้เปิดโปงนางต่อหน้าหลินชิงหยวน

ที่ว่าพอหลินชิงหยวนจากไป สีหน้าของเจียงหยวนจึงก็ไม่มีกรปิดบังใดอีก เย็นชาขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เจิงอวี่จิ้นไม่ต้องรักษาหน้าต่อหน้าคนนอกอีกเช่นกัน คุณเข่าขยับไปตรงหน้าเจียงหยวนจึงทันที กระตุกแขนเสื้อของเจียงหยวนจึงอย่างประจบเอาใจ "ท่านอาเก่า ข้าผิดไปแล้ว"

เจียงหยวนจึงไม่ขยับเขยื้อน ไม่ได้มองนางแม้แต่บ่อย "หลานสาวเตรียมการทุกอย่างไว้ดีมาก จะมีความผิดใดหรือ"

เจิงอวี่จิ้นฟังแล้วก็ยิ่งโอนอ่อนผ่อนตาม ดึงแขนเสื้อเจียงหยวนจึงไว้ อย่างน่าเอ็นดู กระพริบตาพูดว่า "ทั้งหมดเป็นความผิดของข้าเอง ท่านอาเก่าเดินทางรอนแรมกลับมา ข้ากลับไม่ได้ไปต้อนรับท่านอาเก่าในทันที คืบวันสิ้นปีข้ารออยู่ทั้งคืน ทั้งที่ตัดสินใจจะอวยพรปีใหม่ท่านอาเก่าเป็นคนแรก ผลปรากฏว่ารอเท่าไรท่านก็ไม่มา วันที่หนึ่งก็ยังไม่เห็น วันนี้พวกน้องหญิงรองกลับมาทั้งหมด ข้าไม่อยากจะอ้วฉางยวนที่โถงหลัก จึงหลบออกมาเดินเล่น คิดไม่ถึงว่าจะคลาดกับท่านอาเก่าเสียได้"

เจียงหยวนจึงเดิมทีเป็นคนแข็งนอกอ่อนในอยู่แล้ว แม้ว่าเขาจะบั่นหน้า เย็นชา แท้จริงแล้วกลับตั้งใจทำอะไรเจิงอวี่จิ้นไม่ลง ตอนนี้ได้ยินเจิงอวี่จิ้นบอกว่าคืนสิ้นปีรอเขาอยู่ทั้งคืนก็ยิ่งใจอ่อนมากขึ้น

สำหรับคำพูดนี้จะจริงเท็จเพียงไร เจียงหยวนจึงไม่ยากไปใคร่ครวญ ขอเพียงคำพูดเหล่านี้ออกมาจากปากของนางก็เพียงพอแล้ว

เจียงหยวนจึงอารมณ์ดีขึ้น มีเพียงบนใบหน้าที่ยังฉายแววเย็นชาอยู่

"เช่นนั้นข้าถามเจ้า เจ้าผิดตรงที่ใดหรือ"

ความสามารถในการควบคุมสีหน้าของเจิงหยวนจึงเป็นเลิศ เจิงอวี๋จิ้นมองไม่ออกว่าเจิงหยวนจึงไม่โกรธแล้ว นางเห็นเขายังมีสีหน้าเย็นชา คิดว่าเขายังไม่คลายโกรธ จึงยอมรับผิดอย่างจริงจังมาก ไม่กล้าพูดจาเรื่อยเปื่อย "ข้าไม่ควรหลบทุกคนมาที่โถงข้างสวนดอกไม้ ไม่ควรคลาดกับท่านอาเก่า ไม่ควรพูดว่าตำราสองเล่มนั้นอยู่ที่ข้า"

เจิงอวี๋จิ้นพูดโดยหลบมองสีหน้าของเจิงหยวนจึง นางเห็นสีหน้าเจิงหยวนจึงยังคงเย็นชาอยู่ ทำได้เพียงพยายามรับผิดชอบต่อไป เสียงพูดเบาลงทุกที

เจิงหยวนจึงกลับไม่มีท่าทีจะปล่อยผ่านแม้แต่น้อย ถามว่า "มีแค่เท่านั้นหรือ"

เจิงอวี๋จิ้นลอบกัดริมฝีปาก เจิงหยวนจึงไม่ไว้หน้ากันเช่นนั้นเสียหรือหรืออยากให้นางพูดออกมาเองว่าไม่ควรเกิดความคิดจะยุ่งกับหลินชิงหย่วน เจิงอวี๋จิ้นกัดฟัน พูดว่า "ข้ายังไม่ควรหยุดพูดคุยกับอาลักษณ์หลินที่โถงข้างสวนดอกไม้ อาลักษณ์หลินเป็นชายคนนอก ข้าพบชายคนนอกควรจะหลบเสีย ไม่ควรอยู่ตามลำพังเพื่อสอบถามข่าวคราวของท่านอาเก่า"

เจิงหยวนจึงคิดว่านางช่างแต่งข้ออ้างเก่งจริงๆ คำพูดมีมาเป็นชุดๆ พูดเช่นนั้นนางกับหลินชิงหย่วนอยู่กันตามลำพังก็เพื่อเขาอย่างนั้นหรือ

เจิงอวี๋จิ้นเห็นเจิงหยวนจึงไม่ได้แสดงท่าทีในทันที จึงขยับเข้าใกล้ พลังกุ่มชายเสื้อของเจิงหยวนจึงเอาไว้ เรียกเสียงเบาว่า "ท่านอาเก่า"

เสียงพูดอ่อนโยนเสนาะหู อ่อนยวบเข้าไปถึงกระดูก เจิงหยวนจึงถอนใจคราหนึ่ง บั้นหน้าจึงหลบมองนาง "ครั้งหน้าไม่มีข้อยกเว้น"

"เจ้าคะ" เจิงอวี๋จิ้นมีรอยยิ้มเบิกบานในทันที ในดวงตาเปล่งประกาย

เข้ายวนตาออกมา เฉิงหยวนจึงเหม่อมองไปครู่หนึ่งก็ได้ยินเชิงอวีจิ้นหัวเราะ แล้วพูดเสียงใส่ว่า "ท่านอาเก่า ขอให้มีความสุขในปีใหม่ ในปีใหม่นี้ท่านต้องทำทุกเรื่องได้อย่างราบรื่น สำเร็จดังใจคิดแน่นอน"

เชิงหยวนจึงตั้งสติคืนมา แล้วหัวเราะออกมาอย่างอดไม่ไหว "เจ้ายังจำได้อีกหรือ"

"เรื่องนั้นแน่นอน" เฉิงอวีจิ้นเห็นเชิงหยวนจึงคลายโกรธแล้ว นางก็ไม่อยู่ในท่านั่งหลังตรงต่อไปอีก แต่เอนตัวพิงโต๊ะน้ำชา เฉิงอวีจิ้นกับเชิงหยวนจึงนั่งอยู่ในปากเดียวกัน เฉิงหยวนจึงยังคงนั่งอย่างดี ส่วนเชิงอวีจิ้นใช้แขนเท้าขอบโต๊ะ ท่าทางเป็นกันเอง รูปร่างงดงาม พูดด้วยท่าทีจริงจังว่า "น่าเสียดายที่ข้าไม่ใช่คนแรกที่อวยพรปีใหม่ให้ท่านอาเก่า รอวันหน้าข้าต้องชิงเป็นคนแรกแน่นอน"

เชิงหยวนจึงมองเชิงอวีจิ้นแล้วยิ้ม เขามีกิริยาสง่างามเสมอ จิตใจกว้างขวาง ถึงแม้รายละเอียดทุกอย่างจะน่าดูมาก แต่กลับเหมือนเหล่าเซียนที่ไม่มีความเป็นมนุษย์ ตอนนั้นมองนางแล้วยิ้ม ในดวงตาแฝงความคิดลึกซึ้งที่เชิงอวีจิ้นดูไม่เข้าใจ ในที่สุดก็มีความเป็นมนุษย์ขึ้นมาบ้างแล้ว

เชิงอวีจิ้นไม่เข้าใจความหมายในสายตาของเชิงหยวนจึง แม้แต่คำพูดของเขาที่อยู่ข้างหูยังเหมือนมีค่านัยลึกซึ้งด้วย "วันหน้าโอกาสยังมีอีกมาก เจ้าต้องทำให้เป็นจริงได้แน่นอน"

อ่าลาก็เก๋ต้อนรับปีใหม่ยามค่ำคืน คิดจะอวยพรเป็นคนแรก อยู่ห่างกันย่อมทำไม่ได้แน่นอน แต่หากเป็นคนข้างหมอน เช่นนั้นโอกาสก็เพิ่มมากขึ้นแล้ว

เชิงอวีจิ้นตกอยู่ในรอยยิ้มที่มีเสน่ห์ของเชิงหยวนจึงก็เกิดความรู้สึกถึงอันตรายออกมาตามสัญชาตญาณ แผ่นหลังก็แข็งตั้งขึ้นมาอย่างไม่รู้ตัว

เจียงหยวนจึงได้ยื่นประโยคที่ชวนให้สบายใจที่สุดในปีนี้ก็อารมณ์ดีขึ้นมา
จึงยื่นมือไปลูบผมของเจียงอวี่จิ้น แล้วพูดว่า "อย่าไว้วางใจเลย พูดเรื่องสำคัญ
ให้จบก่อน ที่เจ้าพูดเมื่อครู่มันเรื่องอะไรกันแน่"

เจียงอวี่จิ้นยังวิเคราะห์อยู่ว่ารอยยิ้มของเจียงหยวนจึงหมายความว่า
อย่างไร ผลปรากฏว่าได้เจอคำว่า 'อย่าไว้วางใจเลย' เจียงอวี่จิ้นปลิ้นตกใจ
แม้แต่เจียงหยวนจึงยื่นมือมาทำให้ผมนางยุ่งก็ยังไม่เป็นเวลาเอาความ "เรื่องสำคัญ
ที่พวกเราพูดเมื่อครู่เป็นเรื่องล้อเล่นหรือ"

เจียงอวี่จิ้นรู้สึกไม่สบายใจไปทั้งร่าง นางคิดว่าตนเองไล่ความโกรธในใจ
ขององค์รัชทายาทได้แล้ว ผลปรากฏว่าองค์รัชทายาทกลับพูดว่า 'อย่าไว้วางใจ
เลย' หรือ

เจียงหยวนจึงสีหน้าจริงจังขึ้นมาเล็กน้อย ถามว่า "แต่งงานใหม่มันเรื่อง
อะไรกัน"

เจียงอวี่จิ้นได้ยินแล้วมีสีหน้าตกใจ นั่งตัวตรงเช่นกัน เม้มปากแล้ว
พูดว่า "ไม่มีอะไร เรื่องเล็กน้อยของเรื่อนส่วนในสกุลเจิง ไม่ต้องลำบาก
ท่านอาเก่าให้เหนื่อยใจหรอก"

"ตีเหยียนหลินหรือ"

เจียงอวี่จิ้นเดิมที่ไม่อยากพูด แต่เจียงหยวนจึงพออ้าปากก็พูดชื่ออีกฝ่าย
ออกมา เจียงอวี่จิ้นเผยอปาก สุดท้ายก็พูดอย่างจวนใจว่า "ใช่"

เจียงหยวนจึงมองสีหน้าของเจียงอวี่จิ้น ผ่านไปครู่ใหญ่จึงถอนหายใจ
เบาๆ ทีหนึ่ง แล้ววางมือลงบนผมของนาง "ในเมื่อตอนนี้เจ้ายังเรียกข้าว่า
ท่านอาเก่า ข้ายอมต้องทำหน้าที่ของอาอย่างเต็มที่เพื่อปกป้องเจ้า เจ้า
เผชิญหน้ากับอันตรายใหญ่เช่นนี้ ยอมบอกหลินชิงหยวนแต่ไม่บอกข้าหรือ"

"ข้าไม่ได้หมายความว่าเช่นนี้" เจียงอวี่จิ้นรีบพูดแย้ง นางเห็นสายตาของ

เชิงหยวนจิ้งแล้ว สุดท้ายก็ทอดถอนใจอย่างจนปัญญา "เป็นเพราะเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องดีอะไร ข้ายังอยากรักษาภาพลักษณ์อันดีในสายตาของท่านอาเก่าไว้ ไม่อยากจะทำเรื่องแย่งเช่นนี้มารบกวนท่านจริงๆ"

"ไม่เป็นไร" เชิงหยวนจิ้งอาศัยเรื่องส่วนรวมมาจัดการเรื่องส่วนตัว คุยโอกาสสุบผมของเชิงอวี่จิ้น ผลปรากฏว่าสัมผัสที่มีอดีมาก เขายังพูดอย่างจริงจังอีกว่า "ในเมื่อข้ารู้แล้วก็ไม่มีทางอยู่หนึ่งเฉยไม่จัดการ เจ้ามีเรื่องลำบากก็พูดมาได้เลยไม่ต้องเกรงใจ"

เชิงอวี่จิ้นไม่ได้สังเกตการกระทำที่มือของเชิงหยวนจิ้ง นางสร้างภาพลักษณ์อย่างมากมาตั้งแต่เด็ก ทนรับไม่ได้ที่สุดกับการจะถูกคนลูบหัวเหมือนเด็กๆ เชิงหยวนจิ้งมีความสง่างาม ในเวลานี้พูดคำจริงจังออกมาตามตรงเช่นนี้ เชิงอวี่จิ้นรู้สึกซาบซึ้งใจ จึงพูดว่า "แท้จริงแล้วก็ไม่มีอะไร ครั้งก่อนข้าพูดสั่งสอนชื่อจื่อฮ้อยในสวนดอกไม้ ถูกไขกั้วกงเห็นเข้าพอดี ท่านอาเก่าตอนนั้นก็อยู่ด้วย คิดว่าคงเข้าใจสภาพการณ์ตอนนั้นดี"

เชิงหยวนจิ้งพยักหน้า เชิงอวี่จิ้นจึงพูดต่อไปว่า "ต่อมาตอนอยู่ที่วัดเซียงจีฮูหยินผู้เฒ่าตีมาพูดคุยกับท่านย่า เจอข้าพอดี บอกว่าจวนพวกเขาขาดคนที่คอยดูแลสั่งสอนชื่อจื่อ และข้ามีความเหมาะสมนี้พอดี ข้ายังไม่ได้หมั้นหมาย ฮูหยินผู้เฒ่าตีจึงคิดจะแต่งข้ากลับไปเป็นภรรยาเอกคนใหม่ จากนั้นข้าก็บังเอิญเจอกับไขกั้วกงที่ข้างนอกสวนดอกไม้ ข้าไม่อยากจะไปร่วมเหยียบในน้ำขุ่นกับสกุลตี จึงพูดเรื่องนี้อย่างชัดแจ้งกับไขกั้วกง ข้าคิดว่าได้พูดกระจ่างแล้ว คิดไม่ถึงว่าไขกั้วกงยังคงแสดงความต้องการอยากจะทำแต่งงานกับท่านย่าอย่างชัดเจน ท่านย่ารู้สึกรู้ว่าเหมาะสมมาก ตอนที่ย่าได้รู้ข่าวนี้จากท่านแม่ จะไปพูดเกลี้ยกล่อมท่านย่า ท่านย่าก็ไม่ฟังคำข้าแล้ว"

เพราะคนตรงหน้าคือเชิงหยวนจิ้ง เชิงอวี่จิ้นจึงไม่ได้ปิดบังความไม่ยินดี

ของตนเองกับการวางแผนของสกุลเจิง เจิงหยวนจึงได้ยินแล้วก็หรีตาลง
อย่างเงิบๆ เจิงอวีจิ้นเจอกับตีเหียนหลินนอกสวนดอกไม้ที่วัดเซียงจี
เขากลับไม่รู้เรื่องนี้เลย

เห็นที่เขาต้องส่งคนไปให้เจิงอวีจิ้นเพิ่มแล้ว และตีเหียนหลินผู้นี้
ต้องสั่งสอนให้รู้สำนึกจริงๆ

เจิงอวีจิ้นเล่าความรำคาญใจรวดเดียวจบแล้วก็รู้สึกสบายใจขึ้นมาบ้าง
อย่างที่คิด นางกัดฟัน แล้วพูดโอดครวญว่า "ไซ้กั๊งงผู้นี้พูดจาเชื่อถือไม่ได้
เลย วาจากลับกลอนัก วันนั้นที่วัดเซียงจี ทั้งที่ข้าบอกต้นสายปลายเหตุให้
เขาฟังอย่างชัดเจนแล้ว สิ่งที่ข้าต้องการเขาไม่มีให้ สิ่งที่เขาต้องการข้าก็ทำ
ไม่ได้ เดิมทีพูดกันดีแล้วว่าจะพบกันและลาจากแต่โดยดี แต่เขากลับตีจจริงๆ
กล้ากลืนคำพูดตนเอง ไปบอกท่านย่าข้าโดยตรง"

เจิงอวีจิ้นโกรธมาก เจิงหยวนจึงฟังแล้วนั่งเงิบไม่พูดจา นิ้วมือ
เลื่อนมาที่จอนผมข้างหู เชี่ยเส้นผมของนางเล่นเบาๆ

"อวีจิ้น บนโลกนี้เชื่อว่าเรื่องทุกอย่างจะพูดด้วยเหตุผลกันได้" เจิงหยวนจึง
มองนาง ในแววตามีความหมายแฝง "โดยเฉพาะกับบุรุษ บุรุษทุกคน
ต่างเห็นแก่ตัว ยามพวกเขาเห็นสิ่งที่ดงามจะคิดเพียงแย่งชิง ครอบครอง และ
ยึดมาเป็นของตนเอง ต่อให้เจ้าหยิบยกเหตุผลที่ไม่เหมาะสมร้อยแปดพันเก้า
ขึ้นมาก็ผู้ความเห็นแก่ตัวของพวกเขาไม่ได้"

เจิงอวีจิ้นมองเขาอย่างตกใจ เจิงหยวนจึงจ้องหน้านางเช่นกัน ทันใดนั้น
ก็หัวเราะออกมา "ไม่มีช้อยกเว้น"

บุรุษต่างเห็นแก่ตัว...ไม่มีช้อยกเว้น

รวมทั้งเขาด้วย

จะต่างกันแค่เพียงเขามีอำนาจมากกว่าตีเหียนหลินอยู่บ้างเท่านั้น

79

หลังจากเจ็งอวีจิ้นฟังจบแล้ว นางนั่งเงียบไปนานมาก

นางรู้ว่าตนเองไร้เดียงสามากเกินไป นางคิดว่าได้ปฏิเสธตีเหยียนหลินแล้ว ตีเหยียนหลินจะรู้ถึงความยากลำบากแล้วถอยไปเอง แต่หากตีเหยียนหลินไม่เป็นเช่นนั้นแล้ว ตีเหยียนหลินมีอำนาจบารมีมากกว่า จวนอีซุนโหว ผู้นำนักคำพูดในจวนย่อมเหนือกว่าเจ็งอวีจิ้นที่เป็นเพียงคุณหนูใหญ่คนนี้ เขาไม่ไว้หน้า จะแต่งเจ็งอวีจิ้นกลับไปทำงานหนักให้ได้ ต่อให้เจ็งอวีจิ้นไม่ยินดีแล้วจะทำอะไรได้

ความแข็งแกร่งอ่อนแอที่แตกต่างกันทำให้คนรู้สึกจนปัญญาจริงๆ ยิ่งไปกว่านั้นนางทำเช่นนี้อาจจะได้ผลลัพธ์ตรงข้ามกับที่คาดไว้ก็ได้ นางปฏิเสธเขาอย่างไม่ไว้หน้า เป็นไปได้มากที่ทำให้ตีเหยียนหลินอับอายจนกลายเป็นโกรธ จงใจแต่งงานกับนางเพื่อแก้แค้น หลังแต่งงาน บุรุษผู้หนึ่งอยากให้สตรีมีชีวิตที่ลำบากก็มีวิธีการมากมายหลายอย่างที่จะทำได้

ตอนที่เจียงอวีจิ้นได้ยินข่าวนี้จากปากท่านหญิงซึ่งผู้รู้รูปร่างๆ แล้วว่า ผิดไปจากแผนทีวางไว้ ตอนนี้ได้ฟังเจียงหยวนจิ้งพูดจบ นางก็ยิ่งรู้สึกว่ ตนเองไร้เดียงสาจนน่าขัน นางคิดว่าสามารถอาศัยตนเองไปพูดเกลี้ยกล่อม ไซ้กัวกังได้ ยามอยู่ต่อหน้าความแข็งแแกร่งและอ่อนแอสุดขีดเช่นนี้ จะมีความยุติธรรมและเหตุผลอะไรให้พูดกันได้เลย

เห็นเจียงอวีจิ้นไม่พูดอะไร เจียงหยวนจิ้งพอมองออกถึงความสิ้นหวัง ของนางได้บ้าง เขากอนหายใจเบาๆ ทีหนึ่ง แล้วจัดปิ่นปักผมอันหนึ่งบนผม ของนางให้ตรง "เจ้าไม่ต้องโทษตนเอง เจ้ายังเด็ก ยังไม่เข้าใจความเลวร้าย ของบุรุษ นี่เป็นเรื่องปกติมาก"

เจียงอวีจิ้นส่ายหน้า พูดว่า "พูดถึงที่สุดแล้วเป็นข้าที่อ่อนแอเกินไป ข้าไม่รู้อะไรเลย ต่อให้สืบข่าวได้ก็ทำอะไรไม่ได้แล้ว"

เจียงหยวนจิ้งนั่งเสียบ ก่อนจะพูดว่า "อันที่จริงเจ้าสามารถบอกข้าได้"

เจียงอวีจิ้นยังคงส่ายหน้า หน้าตาท่าทางไม่ค่อยใส่ใจนัก ตอบกลับ โดยไม่คิดอะไรว่า "ท่านอาแก้มิฐฐานะสูงส่งเพียงใด ข้าจะรบกวนท่านไป ทุกเรื่องได้อย่างไรกัน สรุปลแล้วเป็นข้าที่คิดพลาดไปเอง"

รอยยิ้มของเจียงหยวนจิ้งจางลง เขามองนางอย่างเคร่งเครียด แล้ว พูดขึ้นทันใดว่า "เหตุใดจะไม่ได้"

เจียงอวีจิ้นตกใจ เหยหน้าขึ้นมองเจียงหยวนจิ้ง ไม่เข้าใจว่าเหตุใดจู่ๆ เขาจึงโกรธ

เจียงหยวนจิ้งจ้องตาของเจียงอวีจิ้น ผ่านไปครู่ใหญ่จึงพูดอย่างจนวนใจว่า "ช่างเถอะ เรื่องนี้เจ้าไม่ต้องยุ่งแล้ว ข้าจะจัดการเอง"

เจียงอวีจิ้นขมวดคิ้ว เห็นได้ชัดว่าไม่ค่อยเชื่อนัก "จริงหรือ"

"ให้เจ้าคิดหาวิธีการต่อไป ไม่นแน่อางจะเกิดความผิดพลาดอะไรอีก"

เจียงหยวนจึงพูดจบ จงใจจิ้มหว่างคิ้วของเจียงอวีจิ้น "อย่าคิดอะไรส่งเดชอีก อยู่เฉยๆ ข้าจะจัดการเรื่องทุกอย่างนี้เอง"

องค์รัชทายาทหลงมือเองทั้งที่ ย่อมมีพลังมากกว่าเจียงอวีจิ้นอย่างเห็นได้ชัด เจียงอวีจิ้นตอบรับด้วยความยินดี เวลานี้ห่างจากที่เจียงอวีจิ้น ลอบออกมาจากหอไขว้อันนานมากแล้ว ลองคำนวณเวลาดูน่าจะถึงเวลาตั้งอาหารพอดี หลังจากเจียงอวีจิ้นเอ่ยเตือนเจียงหยวนจึงก่อนทั้งสองจะลุกขึ้นพร้อมกัน ตอนที่เจียงหยวนจึงเดินออกประตูก็พูดเหมือนไม่ได้ตั้งใจว่า "เจ้าให้ความสำคัญเรื่องที่เป็นบุรุษอายุมากกว่าเจ้านักหรือ"

เจียงอวีจิ้นคิดว่าเจียงหยวนจึงหมายถึงตีเหยียนหลิน จึงพยักหน้ารับคำทันที "แน่นอน ทั้งที่เป็นบุรุษอายุมากกว่ากลับยังจะแต่งกับหญิงสาวอายุสิบห้าสิบหก อายุของเขาเป็นญาติผู้ใหญ่ของอีกฝ่ายได้อย่างไม่มีปัญหาเลย ยังจะฉวยโอกาสที่หญิงสาวไม่รู้เรื่อง หลอกให้หญิงสาวแต่งงานกับเขา ถึงขั้นที่บางครั้งไม่ได้หลอก แต่เลือกใช้การบีบบังคับ ข้าล่ะรังเกียจคนเช่นนั้นเป็นที่สุด"

เจียงอวีจิ้นคิดว่านางแบ่งจุดยืนของตนเองกับตีเหยียนหลินชัดมาก เดิมทีคิดว่าเจียงหยวนจึงจะวางใจ ทว่าพอเงยหน้าขึ้น นางกลับเห็นเจียงหยวนจึงมีสีหน้าเรียบนิ่ง ทำทางไม่ค่อยพอใจ

เกิดอะไรขึ้น ข้าพูดไม่ถูกหรือ เจียงอวีจิ้นไม่เข้าใจอย่างยิ่ง

เจียงหยวนจึงเดิมทีเอ่ยปากพูดหยิ่งเชิงเท่านั้น คิดไม่ถึงว่าจะหยิ่งเชิงได้ผลลัพธ์เช่นนี้ออกมา เขาอายุมากกว่าเจียงอวีจิ้นห้าปี ถึงแม้ดูจากตัวเลขแล้วต่างกันไม่มากนัก แต่เจียงหยวนจึงมีประสบการณ์หลากหลาย กอปรกับสาเหตุจากตัวท่านโหวผู้เฒ่าเจิง ทำให้มีระดับอาวุโสมากกว่าเจียงอวีจิ้นหนึ่งรุ่นจริงๆ

คำพูดของเจียงอวีจิ้นเมื่อครู่แต่ละเรื่องแต่ละราวล้วนปักเข้าตรงกลางเป้า

ตรงกับสภาพการณ์ของเจ้หวนจิ่งทุกอย่าง เจ้หวนจิ่งได้รู้ว่าที่แท้เจ้หวนจิ้นมีความคิดเช่นนี้ สภาพจิตใจซับซ้อนยากจะอธิบายได้ พลังที่แผ่ออกมาจากทั่วร่างกายพลบลงทุกที

เจ้หวนจิ้นไม่รู้เรื่องราว ถามหึ่งเซ็งว่า "ท่านอาแก้ว ท่านเป็นอะไรไปหรือ"

"ไม่เป็นไร" เจ้หวนจิ่งน้ำเสียงเรียบเฉย "ไปกินอาหารกันก่อนเถอะ"

"อืม" เจ้หวนจิ้นรับคำเสียงเบา ไม่รู้ว่าเหตุใดจึงทำให้เจ้หวนจิ่งโกรธอีกแล้ว ตอนเจ้หวนจิ่งอยู่ต่อหน้านาง ความอดทนดูเหมือนจะแยะเป็นพิเศษ มักจะโกรธได้ง่าย จริงดังคาด ไม่มีผู้ใดชอบถูกรบกวน เอาแต่ขอให้องค์รัชทายาทช่วยนาง เป็นเรื่องที่ทำให้คนรู้สึกเบื่อหน่ายได้ง่ายมาก

ถึงแม้้องค์รัชทายาทจะบอกเจ้หวนจิ้นว่ามีเรื่องอะไรให้ไปหาเขา แต่ว่านางควรพยายามรักษาระยะห่างกับ้องค์รัชทายาทเอาไว้ อย่าไปรบกวนคนเขาดีกว่า

พวกเขาเดินไปโดยไม่พูดอะไรกัน ทั้งสองคนเดินผ่านประตูโค้งหลายชั้น ระเบียงทางเดินหลายช่วง ตอนเดินมาถึงทางเดินปูหิน ลมวูบหนึ่งก็พัดปะทะเข้ามา ตรงทางเดินแคบเป็นแบบปิด ลมที่พัดผ่านแรงมาก พัดจนเสื้อคลุมกันลมของเจ้หวนจิ้นปลิวพะเยิบขึ้นมา เจ้หวนจิ้นรีบกดหมวกไว้ เอียงศีรษะหลบลม เจ้หวนจิ่งเห็นแล้วก็รีบขยับตัวไปขวางทางลมเอาไว้

เจ้หวนจิ้นจัดคอเสื้อดีแล้ว จึงพูดเสียงเบาว่า "ขอบคุณท่านอาแก้ว"

เจ้หวนจิ่งรอนางจัดเสื้อเสร็จแล้ว จึงเดินขึ้นหน้าไป ทั้งสองคนเดินไปไม่กี่ก้าว เจ้หวนจิ่งก็ถามว่า "วันที่สี่สิบเดือนสิบสองเป็นวันเกิดเจ้าหรือ"

เจ้หวนจิ้นชะงักไปครู่หนึ่ง จึงพูดอย่างตกใจว่า "ใช่เจ้าค่ะ"

เจ้หวนจิ่งถามเสียงเข้มว่า "เหตุใดจึงไม่บอกข้า"

เจิงอวีจิ้นเหมือนคิดไม่ถึงว่าเจิงหยวนจิงจะถามเช่นนั้น นางตะลึงงันไป แล้วหัวเราะออกมา "เรื่องเล็กแค่นี้จะควรค่าให้พูดได้อย่างไร ท่านอาเก่า ท่านไปรู้เรื่องนี้มาจากที่ใด"

เจิงหยวนจิงรู้ว่านางไม่อยากจะยินชื่อของฮั่วฉางยวน จึงเสียงไม่พูดถึง พูดเพียงว่า "เมื่อครู่ได้ยินคนพูดถึง ในจวนจัดงานฉลองให้เจ้าหรือไม่"

"ไม่มี" เจิงอวีจิ้นส่ายหน้าอย่างไม่ใส่ใจนัก "แต่วันธรรมดาวันหนึ่งเท่านั้น ไม่ใช่เทศกาลพิเศษอะไรเสียหน่อย เพียงแค่มีความหมายเชิงสัญลักษณ์เท่านั้น ไม่จำเป็นต้องให้ทุกคนร่วมนาย ตอนนี้อย่างไรทุกซอกอยู่ เทียบกับการฉลองวันเกิดแล้ว ชื่อเสียงความมกตัญญูในวันหน้าสำคัญยิ่งกว่า"

เจิงอวีจิ้นไม่ชอบฉลองวันเกิด เพราะตั้งแต่นางจำความได้ วันเกิดแต่ละปีจะฉลองร่วมกับเจิงอวีโม่ ฐานะของนางเดิมทีก็เป็นเรื่องละเอียดอ่อนอยู่แล้ว และเทียบกับเจิงอวีโม่ที่มีบิดามารดาผู้ให้กำเนิดและน้องชายอีกสองคนคอยเกื้อหนุนไม่ได้ ดังนั้นทั้งสองคนฉลองวันเกิดร่วมกัน เจิงอวีจิ้นมักจะเป็นฝ่ายที่ถูกเปรียบเทียบกับ เวลานานเข้าเจิงอวีจิ้นจึงมีความสนใจต่อวันเกิดน้อยลง นางไม่ชอบถูกคนเหยียดหยาม และไม่ชอบทำอะไรแล้วมีอีกคนหนึ่งเลียนแบบตาม เมื่อเทียบกันแล้วผู้เป็นเหมือนอย่างเช่นปี่นี้ไม่ได้มันสงบเงียบ ไม่ตั้งโต๊ะจัดเลี้ยงสุรา รับของขวัญวันเกิดแล้วก็กลับได้

"จะไม่สำคัญได้อย่างไร" เจิงหยวนจิงเหมือนจะถอนใจเสียคนหนึ่ง "นี่เป็นวันคล้ายวันที่เจ้าเกิด เป็นวันเดียวในหนึ่งปีที่เป็นของเจ้า จะไม่สำคัญได้อย่างไร ก่อนหน้านี้ข้าไม่รู้ พลาดวันเกิดของเจ้าไป เจ้าอยากได้ของขวัญอะไร ข้าจะซดเซยให้เจ้า"

ก่อนหน้านี้เจิงหยวนจิงไม่รู้ว่าวันเกิดของนางคือวันที่สี่สิบเดือนสิบสอง มิเช่นนั้นไม่ว่าอย่างไรก็ต้องรีบกลับมาให้ได้ ตอนนี้พูดอะไรก็สายไปแล้ว

ทำได้เพียงชดเชยให้นางด้วยของขวัญ

เจิงอวีจิ้นรู้สึกตื่นเต้นตกใจกับเรื่องที่ได้รับ "ไม่จำเป็นกระมัง"

"ไม่เป็นไร พุดมาเถอะ"

เจิงอวีจิ้นคิดถึงวันเกิดของเจิงหยวนจิ่ง เขาเกิดในวันที่ห้าเดือนห้า เป็นวันและเดือนแห่งความชั่วร้าย ในสายตาของคนทั้งใต้หล้าเป็นวันที่ไม่เป็นมงคลอย่างยิ่ง ถึงขั้นที่ว่าเพราะวันเกิดนี้ เขาจึงถูกหยางไทเฮา พุดตัดสินว่าจะมีชีวิตได้ไม่นาน ยังทำให้ทั้งสองเสามารดาของเขาเดือดร้อนไปด้วย

เจิงอวีจิ้นในใจมีความรู้สึกที่อธิบายได้ไม่ชัดเจนอย่างหนึ่งพุ่งขึ้นมา เจิงหยวนจิ่งระหกระเหินอยู่ภายนอกตั้งแต่ห้าหกขวบ เกรงว่าคงไม่มีใครจดจำว่าต้องฉลองวันเกิดให้เขา ทุกปีตอนเทศกาลตวันอุกที่บ้านทำพิธีขับไล่สิ่งชั่วร้าย เขาจัดการตนเองอย่างไร

เจิงหยวนจิ่งไม่เคยฉลองวันเกิดของตนเองเลย ดังนั้นจึงคิดจะชดเชยให้นางกระมัง

เจิงอวีจิ้นคิดถึงตรงนี้ก็พุดอะไรไม่ออก

เจิงหยวนจิ่งสังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงทางสีหน้าของนางได้นานแล้ว เขากวาดมองผ่านๆ ก็เดาได้ว่าเจิงอวีจิ้นคิดอะไรอยู่ เจิงหยวนจิ่งไม่สนใจคำพุดในอดีตของหยางไทเฮานานแล้ว พวกเขาต่างพุดว่าเขาจะมีชีวิตไม่นาน น่าเสียดายเขายังคงมีชีวิตมาจนถึงวันนี้ไม่ใช่หรือ

เจิงหยวนจิ่งคิดว่าเจิงอวีจิ้นคงคิดมากไป เขาเหลือบมองนางแวบหนึ่ง แล้วพุดว่า "ไม่ต้องคิดนั่นคิดนี้ และไม่ต้องสนใจหน้าตาของข้า เจ้าอยากได้อะไรก็พุดมา ความปรารถนาในวันเกิดของเจ้า ข้ายังไม่ถึงขั้นทำไม่ได้"

เจิงอวีจิ้นไม่ค่อยเชื่อคำพุดนี้นัก นางจงใจเล่นลูกไม้ เงยหน้าขึ้นมอง

เชิงหยวนจึงอย่างเจ้าเล่ห์ "ท่านอาเก่า ข้าอยากได้อะไรท่านจะทำให้เป็นจริง ได้หมดหรือ"

เชิงหยวนจึงหัวเราะเบาๆ คำพูดนี้หากผู้อื่นรับปากคงต้องทำผิดคำพูด เพราะถ้าเชิงอวีจั้นบอกว่าต้องการราชบัลลังก์ เช่นนั้นคงเป็นการก่อการกบฏ แต่ถ้าเป็นเชิงหยวนจึงกลับสามารถทำได้จริง

ตำแหน่งขุนนาง ความร่ำรวย หรืออำนาจเกียรติยศในได้เหล่านี้ แม้แต่ราชบัลลังก์ เขาก็สามารถให้ได้

เชิงหยวนจึงปล่อยให้นางโอบอ้อมตามใจเช่นกัน "เจ้าพูดมาได้เลย"

"เช่นนั้นข้าก็ไม่เกรงใจแล้ว ข้าอยากให้วันหน้าทุกเรื่องราบรื่น มีลูกหลานเต็มบ้าน ทำอะไรไม่มีสิ่งใดไม่ได้ตั้งใจ ไม่มีใครกล้าขัดความต้องการของข้า"

เชิงอวีจั้นตั้งใจขอสัญญาที่ไม่อาจเป็นจริงได้ คำพูดเหล่านี้เหมือนบุปผาในคันทอง จันทราในวาริ* ไม่มีแม้แต่ที่จับต้องได้อย่างแท้จริง แล้วจะทำได้อย่างไร แต่ในเมื่อคนหนึ่งกล้าพูด อีกคนก็กล้ารับปาก เชิงหยวนจึงหัวเราะ แล้วชี้แววดาแฝงความคิดลึกซึ้งซึ่งนั้นมองนาง "เรื่องนี้จะมื่อะไรยาก"

เอาอีกแล้ว เชิงอวีจั้นมักจะรู้สึกที่แววดาของเขาแปลกๆ แต่กลับคิดไม่ออกว่ามันแปลกที่ใด โชคดีที่ในเวลานี้มาถึงหอโหวอันแล้ว เชิงอวีจั้นโล่งใจ จะเดินเข้าไปข้างใน

ตอนที่ก้าวขึ้นบันได เชิงอวีจั้นได้ยินคนข้างกายพูดว่า "วันหน้าห้ามเรียกว่า 'พีหลิน' อีก"

เชิงอวีจั้นชะงักฝีเท้า หยุดยืนตรงบันได ในช่วงเวลานี้เชิงหยวนจึงได้เดินผ่านนางมายืนบนบันไดหินเรียบร้อย ความสูงของทั้งสองคนเดิมที่

* บุปผาในคันทอง จันทราในวาริ อุบัติถึงสิ่งที่เป็นภาพมายา ไม่เที่ยงแท้

ก็ต่างกันมากอยู่แล้ว ตอนนี่ยังมีความต่างของชั้นบันไดอีก ยิ่งทำให้ต่างกันมากขึ้น เจิงหยวนจึงพบว่าระดับความสูงนี้ลู่บหัวของเจิงอวีจิ้นได้สะดวกเป็นพิเศษ ดังนั้นจึงไม่เกรงใจ ยื่นมือไปลูบหัวที่มีผมนุ่มๆ ของนาง

เจิงอวีจิ้นพอรู้ตัวก็หลบเลี่ยงมือของเขາอย่างไม่ยินยอมเท่าไรนัก เจิงหยวนจึงรู้สึกเสียดายอยู่บ้าง แต่รู้ว่าคนสกุลเจิงอยู่ไม่ไกลออกไป ทำลายหน้าตาของเจิงอวีจิ้นนางคงจะร้อนใจมาก ดังนั้นเจิงหยวนจึงก็ไม่ได้ฝืนใจ ดึงมือกลับมาตามน้ำ แล้วพูดว่า "เจ้าเรียกข้าว่าท่านอา แต่เรียกเขาว่าพี่ชาย วันหน้าห้ามทำ"

เจิงอวีจิ้นไม่ยินดีนัก เจิงหยวนจึงไม่ใช่ท่านอาจริงๆ ของนางเสียหน่อย หลินชิงหย่วนกับเขาอยู่ในรุ่นเดียวกัน แล้วต้องเรียกว่า 'ท่านอาหลิน' มันไม่มีเหตุผลที่เพียงพอ ตั้งใจจะแก่งัดกันแท้ๆ หากเจิงอวีจิ้นคิดจะแต่งงานกับ หลินชิงหย่วนก็ต้องเปลี่ยนแปลงสถานะที่หลินชิงหย่วนมีต่อนางอย่างเงียบๆ จากหลานสาวของสหยาสนธิ เปลี่ยนเป็นสตรีอาขุนน้อยที่ดังงาม

บนโลกนี้ยังมีคำเรียกหาที่ปิดบังได้เหมาะสมยิ่งกว่าพี่ชายน้องสาวอีกหรือ เจิงอวีจิ้นตัดสินใจดีแล้วว่าจะเรียก 'พี่หลิน' ก่อน จากนั้นเป็น 'พี่ชิงหย่วน' สุดท้ายค่อยเปลี่ยนไปเรียก 'ชิงหย่วน' โดยไม่ให้รู้ตัว มองการณ์ไกลเพื่อเป้าหมายในอนาคตเช่นนี้ ไม่ทราบว่าจะไปขัดตาเจิงหยวนจึงตรงที่ใดกันแน่

เจิงอวีจิ้นพูดอย่างไม่ยอมรับว่า "แต่ว่า... ข้ากับอาลักษณ์หลินอายุไล่เลี่ยกัน..."

คำพูดนี้เจิงหยวนจึงไม่ชอบฟัง เขากับเจิงอวีจิ้นก็ไม่ได้อายุห่างกันมากนัก เจิงอวีจิ้นกลับมีไฉยเขาเป็นญาติผู้ใหญ่ เขาไม่เคยถูกเจิงอวีจิ้นเรียกว่าพี่ชายมาก่อน จะให้หลินชิงหย่วนได้รับมันได้อย่างไร

"ไม่ได้" เฉิงหยวนจึงเอ่ยปากตัดหนทางถอยหนีของเฉิงอวี๋จิ้นทันที "ในตระกูลใหญ่การนับรุ่นสำคัญที่สุด ข้าเป็นอย่างไร เขาก็เป็นอย่างนั้น เข้าใจหรือไม่"

เฉิงอวี๋จิ้นก้มหน้า รับปากอย่างไร้เรี่ยวแรง "ข้าเข้าใจแล้ว"

เฉิงหยวนจึงหลุบตาลงมองนาง ในใจรู้ว่านางไม่เข้าใจอะไรเลย ศีระะที่เต็มไปด้วยผมนุ่มๆ นี่คงไม่ได้ทำด้วยไม้หรือกระดูก

เฉิงหยวนจึงคิดพลางยื่นมือออกไป เขกหัวของเฉิงอวี๋จิ้น

เฉิงอวี๋จิ้นกุมหัว จ้องเขาด้วยท่าทางโกรธเกรี้ยว "ท่านทำอะไร!"

"ฟังเสียงดัง"

80

เจิงอวีไม่กับเจิงหมิ่นต่างกลับมาบ้านเดิม บังเอิญว่าวันนี้เจิงหยวนจึงกลับมาเช่นกัน สกุลเจิงยากนักจะมีคนมารวมตัวกันพร้อมหน้าเช่นนี้ ครีกครีนกว่าคืนวันสิ้นปีเสียอีก สุหยินผู้เฒ่าเจิงเห็นมีคนเต็มห้องก็ดีใจมาก ทุกคนกินอาหารพร้อมหน้าครอบครัวอย่างครีกครีน

สุราอาหารเต็มอิ่ม ความร้อนและความง่วงทำให้คนดูเกียจคร้าน สุหยินผู้เฒ่าเจิงเข้าไปนอนในห้องสวนใน สวีเนียนซุนก็ถูกเจิงหมิ่นไล่ไปนอนเช่นกัน เจิงหมิ่นจัดให้สวีเนียนซุนอยู่ในห้องกันฉาก ปิดประตูให้บุตรสาวด้วยตนเอง แล้วเดินออกมาข้างนอกอย่างเบามือเบาเท้า

ในห้องหลักมีคนจำนวนหนึ่งนั่งกระจายกันอยู่ เวลานี้ไม่มีญาติผู้ใหญ่ และเด็กๆ คอยรบกวน พวกเขาจึงมีทำที่ผ่อนคลาย พุดคุยกันได้สบายใจยิ่งขึ้น นายท่านรองสวี เจิงหยวนฮั่น และฮั่วฉางยวนนั่งพุดคุยเรื่องในราชสำนักอยู่ที่โถงหลัก เจิงอวีไม่ถูกห่วนซื่อตั้งมานั่งบนเตียงในห้องด้านข้าง พุดคุยกัน

ถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นในช่วงหลายวันนี้

เจิงหมิ่นเดินวนไปรอบทั้งห้าส่วนของโถงหลัก พบว่ามีคนน้อยลงมาก เจิงอวีไม่เห็นเจิงหมิ่นเดินวนไปมาเหมือนกำลังหาใครอยู่ จึงถามว่า "ท่านอาหญิง ท่านตามหาพี่รองสวีอยู่หรือ"

เจิงหมิ่นส่ายหน้า แล้วเอียงตัวนั่งลงบนเตียงเช่นกัน พูดว่า "ไม่ใช่ อยู่แล้ว เขาโตถึงเพียงนั้นแล้ว มีอะไรน่าเป็นห่วงกัน อากำลังหาพี่หญิงใหญ่ของเจ้าอยู่ นางเพิ่งกลับมาตอนกินอาหาร อาไปปูที่นอนให้เนียนซุนที่ห้องกันฉาก ไม่ทันสังเกตแค่เพียงชั่วครู่ นางก็หายตัวไปแล้ว"

เจิงอวีไม่รอยยิ้มจางลง พูดว่า "ที่แท้ท่านอาหญิงตามหาพี่หญิงใหญ่อยู่เอง เมื่อครู่ท่านอาแก้กกลับมาแล้ว ตอนนีพี่หญิงใหญ่คงจะอยู่ที่เรือนของท่านอาเก้าแน่นนอน"

"อ้อ อย่างนั้นหรือ" เจิงหมิ่นล้งเลใจ "จิ้นเจียเออร์สนิทสนมกับจิวกลาง เช่นนี้ตั้งแต่เมื่อใด"

สาวใช้ที่ติดตามพูดต่อขึ้นว่า "นายหญิงหมิ่นคงจะไม่รู้ ปีนีคุณหนูใหญ่กับนายท่านแก้กถูกชะตากันมาก ตอนที่ท่านโหวผู้เฒ่ายังมีชีวิตอยู่ได้ให้คุณหนูใหญ่ปักอักษรของนายท่านแก้กขึ้นหนึ่ง ท่านคงจะรู้เรื่องนี้ เป็นขึ้นที่ส่งเข้าไปในวังขึ้นนั้น"

เจิงหมิ่นพยักหน้า "เรื่องนี้ขารู้แล้ว"

"ก็ด้วยเหตุนี้เพื่อผลงานปักขึ้นนี้ คุณหนูใหญ่เรียนเขียนอักษรจากนายท่านแก้กอยู่หนึ่งถึงสองเดือน หลังจากปักฉากบังตาเสร็จแล้ว คุณหนูใหญ่ก็ไปเยี่ยมตาราถามเรื่องอักษรที่เรือนพักของนายท่านแก้กบ่อยครั้ง ตอนนี่คิดว่าคงจะอยู่ที่นั่นเช่นกันเจ้าคะ"

เจิงหมิ่นตกใจ ปีหนึ่งนางกลับบ้านเดิมไม่กี่ครั้ง ไม่รู้สภาพการณ์ระยะนี้

ของจวนอีซุนโหว ในความทรงจำก่อนหน้านี้อิงอวีจิ้นมักจะตามติดอยู่ข้างกายฮูหยินผู้เฒ่าอิง ครั้นนี้ไม่เห็น จึงได้รู้ว่าที่แท้อิงอวีจิ้นกับอิงหยวนจึงสนิทกันแล้ว

อิงอวีไม่รู้ว่าคิดถึงอะไร ยกมือใช้ผ้าเช็ดหน้าป้องปาก แล้วพูดเหมือนไม่ใส่ใจว่า "ไม่เพียงเท่านี้ วันนี้ตอนพวกเรากำลังพูดคุยกันอยู่ จู่ๆ ก็หาตัวพี่หญิงใหญ่ไม่เจอ เป็นท่านอาเก่าที่ออกไปตามหาอีกด้วย ตั้งแต่ท่านอาเก่ากลับมา พี่หญิงใหญ่จะอยู่กับคนอื่นน้อยมาก ปกติจะติดตามแต่ท่านอาเก่า พวกเขามักจะเข้าพร้อมกันออกพร้อมกัน ช้านานที่จะกลับบ้านเดิม กลับไม่ได้พูดคุยกับพี่หญิงใหญ่เสียที อาจเป็นเพราะท่านอาเก่า ความรู้สึก พี่หญิงใหญ่จึงคร้านจะสนใจพวกเรากระมัง"

หรวนที่ถือพูดคุยสอรับอยู่ด้านข้าง "ถูกต้อง แม้แต่ทุกคนพูดคุยกันอยู่ พวกเขาสองคนก็นั่งอยู่ตามลำพังข้างนอก ไม่มาอยู่ร่วมกับทุกคน คนที่ไม่รู้ยังคิดว่าพวกเขาสองคนจึงจะเป็นร่างเดียวกัน"

อิงหมิ่นมองอิงอวีไม่แวบหนึ่ง อิงอวีไม่หลบตาลง บนใบหน้าขาวสะอาดอ่อนแอมองการเปลี่ยนแปลงของสีหน้าไม่ออก อิงหมิ่นสุดท้ายก็ไม่ได้พูดอะไรมาก เพียงพูดด้วยรอยยิ้มว่า "เด็กโตแล้ว ต้องมีความคิดเป็นของตนเอง อีกอย่างคุณหนูใหญ่รู้ความตั้งแต่เด็ก เนียนซุนยังซนเป็นลิงอยู่เลย นางกลับรู้จักช่วยพี่สะใภ้ใหญ่ดูแลบ้านแล้ว ให้นางนั่งอยู่กับเนียนซุนเกรงว่าคงไม่มีหัวข้อสนทนาอะไรร่วมกัน เรื่องที่พวกเราพูดถกกันก็ไม่เหมาะ ให้นางซึ่งเป็นสตรีที่ยังไม่ออกเรือนจะฟัง ถ้าไม่มีจิวหลางอยู่ เกรงว่านางคงไม่มีคนพูดคุยด้วยได้สักคน โชคดีจิวหลางกลับมาแล้ว จิวหลางกับนางอายุใกล้เคียงกัน แต่กลับมีประสบการณ์มากกว่านาง เกรงว่าคงต้องเป็นสองคนนี่ จึงจะมีอะไรให้พูดกันได้ อาอายุมากแล้ว ตามความชอบของคนอายุน้อย

ไม่ทัน เช่นนั้นก็ปล่อยให้พวกเขาไปพูดคุยกันเองเถิด"

เจิงอวี๋โมสี่หน้าเรียบเฉย กระตุกมุมปากเล็กน้อย พูดด้วยรอยยิ้ม แข็งเกร็งว่า "ท่านอาหญิงพูดถูก เป็นข้าเองที่ไม่ได้ตระหนักถึงสภาพการณ์ของพี่หญิงใหญ่"

เจิงหมิ่นยิ้มอย่างเป็นมิตรแล้วพูดอะไรอีกมากมายเลี่ยงไปจากหัวข้อสนทนา นี่ เจิงอวี๋โมเล่าเรื่องสกุลฮั่วให้หรวนชื่อฟัง เจิงหมิ่นมองดูหลานสาวคนรองที่เคยไร้เดียงสาอ่อนโยนพูดอย่างไรก็ไม่พ้นเรื่องสกุลฮั่ว ก็ลอบทอดถอนใจเฮือกใหญ่อยู่ใน

พวกเขาเด็ก ๆ เติบโตกันหมดแล้ว เจิงอวี๋โมที่เคยหลบอยู่หลังผู้ใหญ่อย่างหวาดหวั่นก็พูดจาให้ร้ายพี่สาวอย่างอ้อมค้อมเป็นแล้ว เจิงหมิ่นถอนหายใจอย่างหนัก นางไซ้จะพูดว่าการกระทำของเจิงอวี๋โมไม่ถูกเพียงแต่ว่าความเศร้าใจนั้นเป็นเรื่องจริง

พวกนางสองคนเป็นฝาแฝดกัน คนหนึ่งถูกอุ้มไปเลี้ยง อีกคนให้อยู่ข้างกายหรวนชื่อ ด้วยสาเหตุมากมายทำให้เวลาที่ทุกคนพูดถึงพวกนางมักจะเอามาเปรียบเทียบกัน สิบห้าปีมานี้เจิงอวี๋จินอาศัยความโดดเด่นช่วงชิงสายตาของทุกคน เจิงหมิ่นสงสารที่เจิงอวี๋จินถูกอุ้มมาเลี้ยง มักจะทนไม่ไหวลำเอียงไปทางนางมากสักนิด และเจิงอวี๋จินเองก็ทำได้ดีจริงๆ

เจิงหมิ่นเดิมทีคิดว่าพี่น้องคู่นี้เติบโตมาได้เป็นอย่างดี พี่สาวสุขุมสง่างาม น้องสาวไร้เดียงसान่ารัก ทั้งคู่ก็รักใคร่ซึ่งกันและกัน ไม่เหมือนกับบ้านอื่นที่ต่อสู้กันทั้งในที่แจ้งและที่ลับ

แต่ความจริงสร้างความเจ็บปวดให้เจิงหมิ่น การดูแลซึ่งกันและกันระหว่างพี่น้องที่นางคิดไว้ล้วนเป็นเพียงความเพ้อฝันของนางเอง ชะตาชีวิตของพี่น้องฝาแฝดคู่นี้ต่างกันครั้งใหญ่ตอนอายุสิบสี่ปี ผลสุดท้ายเรียกได้ว่า

พลิกผันอย่างคาดไม่ถึง เจิงอวีโม่แต่งเข้าตระกูลใหญ่ เป็นเจิงอวีจิ้นที่ทุกคนฝากความหวังไว้ถูกถอนหมั้น ตอนนี้อย่างบ้านสามที่ตีไม่ได้ เจิงอวีโม่แต่งเข้าจวนสกุลฮั่วเพียงสี่เดือนก็ลอบตำหนิพี่สาว หากความรู้สึกเหนือกว่าจากตัวพี่สาว แย่งชิงการให้ความสำคัญต่อพี่สาวจากคนในครอบครัว

เด็กแย่งชิงทรัพย์สมบัติและความสนใจจากตระกูลเป็นเรื่องปกติ แต่เรื่องเหล่านี้เกิดขึ้นในบ้านตนเอง เจิงหมิ่นเกิดความรู้สึกซับซ้อนขึ้นมาบ้าง นี่เป็นเวลาเพียงสี่เดือน รวบรวมหน้าเจิงอวีโม่มีฐานะมั่นคงในจวนสกุลฮั่วแล้ว คลอดบุตรชายคนโต ส่วนเจิงอวีจิ้นเพราะถูกถอนหมั้นทำให้ไม่สามารถแต่งงานกับคนดีได้ หรืออาจถึงขั้นไม่ได้หมั้นหมายกับผู้ใด ความแตกต่างของสองพี่น้องจะเพิ่มมากยิ่งขึ้น นี่ไม่ยิ่งยวดไปใหญ่หรือ

เจิงหมิ่นเหนื่อยใจอย่างอธิบายไม่ถูก นางทนไม่ได้ที่จะให้เจิงอวีจิ้นเผชิญกับสิ่งเหล่านี้ แต่พอคิดถึงปีศาจจอมก่อกวนโลกที่บ้านตนเองผู้นั้นแล้วยังคงไม่ได้พูดอะไร

สวีจื่อเชียนก็ไม่ว่าเป็นอะไรไป ช่วงก่อนทำทางเหมอลอย เจิงหมิ่นในฐานะมารดาพอจะมองความคิดของบุตรชายออกอย่างคร่าวๆ นางเดิมที่คิดว่าการแต่งงานที่พั่วไวก่อนหน้านี้มีโอกาสพลิกผัน ผลปรากฏว่าผ่านไปไม่นาน สวีจื่อเชียนออกนอกจวนไปครั้งหนึ่ง พอกลับมาที่จวนก็มีสีหน้าเศร้าสลด เจิงหมิ่นพูดถึงเจิงอวีจิ้นอีกครั้ง สวีจื่อเชียนแค่เพียงส่ายหน้าแต่ไม่พูดอะไรเลย

เจิงหมิ่นมองออกว่าครั้งนี้สวีจื่อเชียนปฏิเสธจริงๆ แต่ไม่ว่านางจะถามอย่างไร สวีจื่อเชียนก็ไม่ยอมบอกสาเหตุ เจิงหมิ่นนอกจะถอนหายใจยาวแล้ว ไม่มีวิธีจะพูดเกลี้ยกล่อมอีก

พวกเด็กๆ เติบโตกันหมดแล้ว

เจิ้งหมิ่นรู้สึกกลัวตกใจ ทันใดนั้นก็ได้ยินเจิ้งอวีไม่เรียกนาง เจิ้งหมิ่นตั้งสติขึ้นมา เห็นเจิ้งอวีไม่ในชุดงามหรูหราเหมือนกับนายหญิงน้อยที่พบเห็นได้ทั่วไปในเมืองหลวง ยิ้มอย่างภาคภูมิใจและอ่อนโยนงดงาม "ท่านอาหญิง ท่านคิดอะไรอยู่ คิดจนเพลินเช่นนี้ ข้าเรียกท่านหลายครั้งก็ไม่มีการตอบสนอง"

เจิ้งหมิ่นเห็นท่าทางของเจิ้งอวีไม่แล้ว ความหดหู่อันไร้สาเหตุในใจนั้นก็เพิ่มมากยิ่งขึ้น ทว่าอย่างไรเสียนางก็เป็นนายหญิงรองของจวนกั๋วกวง จึงปรับสีหน้าได้ในเวลาไม่นาน พุดด้วยรอยยิ้มว่า "อา กำลังคิดถึงพี่รองสวี่ของเจ้า ปีสัจจจอมก่อกวนโลกคนนั้น ไม่ได้สังเกตเรื่องข้างนอก โมเออร์เมื่อครู่เจ้าพุดอะไรหรือ"

เจิ้งอวีไม่แม้ริมฝีปาก ข้างแก้มปรากฏรอยยิ้มเล็กที่น่านรักอันหนึ่งขึ้นมา "ข้ากับท่านแม่กำลังพุดเรื่องงานโคมไฟในเทศกาลซ่งหยวน* เทศกาลซ่งหยวนในเมืองหลวงไม่จำกัดการออกนอกจวนยามวิกาลสามวัน ท่านโหวนานที่ จะมีวันหยุด บอกว่าจะพาข้าไปเดินเล่นตามท้องถนน แต่จวนจึงหยั่งใจโหวมีลูกหลานน้อย แม่สามีครั้นจะออกจากจวน มีข้าไปดูโคมไฟเพียงคนเดียว คนน้อยไปไม่สนุก ดังนั้นข้าจึงคิดว่าไปกับท่านอาหญิงด้วยดีหรือไม่ เหล่าคุณชายคุณหนูจวนซางกั๋วกวงมีมาก หลังจากที่ข้าแต่งเข้าไปในสกุลฮั่ว จึงได้รู้ว่าการมีเด็กรุ่นหลังมากเป็นเรื่องที่ครีกรึ้นมากเรื่องหนึ่ง ท่านโหวชอบที่จวนซางกั๋วกวงมีลูกหลานมากเช่นกัน ดังนั้นพวกเราสองบ้านไปด้วยกัน ท่านอาเห็นว่าเป็นอย่างไร"

เจิ้งหมิ่นเริ่มแรกตกใจ จากนั้นก็รู้สึกยินดีมาก ฮั่วฉางยวนตอนนี้มีอำนาจารมีมาก จวนซางกั๋วกวงหลายปีมานี้อยู่ในสภาวะอึดอัด เรื่องทุกอย่าง

* เทศกาลซ่งหยวน เป็นอีกชื่อเรียกหนึ่งของเทศกาลหยวนเซียว ตรงกับวันที่สิบห้าเดือนหนึ่งตามจันทรคติจีน ซึ่งเป็นคืนแรกขงปีที่พระจันทร์เต็มดวง คนในครอบครัวจึงมาชมจันทร์กันพร้อมหน้า กินขนมบัวลอยซึ่งแสดงถึงความกลมเกลียว ภายหลังจัดเป็นงานฉลองยิ่งใหญ่ต่อเนื่องจากเทศกาลตรุษจีน มีประเพณีประดับโคมไฟ ซึ่งเรียกอีกชื่อว่าเทศกาลโคมไฟ โดยมากชื่อเทศกาลซ่งหยวนมักใช้ในบริบทของพิธีทางการ

อาศัยพระชายาที่อยู่ในวังหลวงคอยหนุนหลังเอาไว้ จนวนซางก็กังวลก็เคยคิด จะสร้างความสัมพันธ์กับจวนจิ้งหย่งไหวเช่นกัน แต่จิตใจที่หาโอกาสเหมาะสม ไม่ได้มาตลอด สามารถมีโอกาสนี้ได้ เป็นเรื่อง que ทุกคนในสกุลสวีคาดหวัง อยู่แล้ว

เจิงหมิ่นย่อมต้องรับปากทันที เจิงอวีไม่ป็นหลานสาวของนาง ทางสายนี้ได้เจิงหมิ่นนำไปตรงหน้าสวีเหล่าไท่จวิน ทำให้เจิงหมิ่นได้หน้ามาก อย่างไม่ต้องสงสัย

เจิงหมิ่นสัมผัสได้ว่าเจิงอวีไม่ตั้งใจทำ อย่างไรก็ตามเสียเจิงหมิ่นก็ชอบ เจิงอวีจึ้นที่งามสง่ารู้ความมากกว่ามาตลอด เรื่องนี้ปกปิดกันไม่ได้ เจิงอวีไม่ พุดเช่นนั้นในตอนนี้มีจุดประสงค์จะชิงความเหนือกว่าเจิงอวีจึ้น บอกเจิงหมิ่นว่า หลายปีมานี้มองคนผิดไปแล้ว

เจิงหมิ่นหวังอย่างยิ่งว่าเป็นนางที่คิดผิดไปเอง ใช้จิตใจที่คับแคบของ คนร้ายไปวัดความคิดของคนดีจนเข้าใจเจิงอวีไม่ผิด แต่ใครให้ความจริง มีอำนาจเหนือกว่าคนแล้ว เจิงอวีไม่ตอนนี้เป็นช่วงที่ถูกผลักดันขึ้นสู่ที่สูง ภรรยาอาศัยสามีเพื่อรุ่งเรือง เป็นความจริงที่ไม่อาจโต้แย้งได้

เจิงหมิ่นจำต้องก้มหัวให้กับหลานสาวคนรอง นางเหลือบมองหรวนชื่อ แล้วถามว่า "สามารถไปชมโคม่ไฟกับจวนไหวได้ พวกเราขอมยินดีอย่างยิ่ง แต่ไม่เออร์นานที่จะได้พบหน้าพีสะไกร่องสักครั้ง ไม่ไปพร้อมกับพีสะไกร่อง หรือ"

หรวนชื่อถอนใจ พุดตอบว่า "เดิมทีข้าเองก็คิดเช่นนั้น แต่ก่อนหน้านี้ ท่านแม่พุดไว้แล้วว่าเทศกาลซึ่งหยวนนางมีกำหนดการไว้แล้ว ให้ข้า อย่างรับปากผู้ใดส่งเดช โม่เออร์ตอนนี้อย่างไรเสียก็เป็นคนของสกุลฮั่ว ข้า ไม่สะดวกจะขัดความประสงค์ของท่านแม่ ทำได้เพียงให้หรวนน้องหญิง

ช่วยดูแลไม่เอ๋อรั้วด้วย"

เชิงหมิ่นย้อมรับปากทันที พอพูดถึงเทศกาลซึ่งหยวน ความสนใจของพวกสตรีก็เกิดขึ้นทันที เริ่มพูดกันเจ้าหนึ่งคำข้าหนึ่งคำ ไม่เพียงแค่ว่าเชิงหมิ่นกับเชิงอวีไม่ที่เป็นสุหยินนายหญิงเหล่านี้เท่านั้น สตรีทุกคนในเมืองหลวงไม่ว่าจะแต่งงานแล้วหรือไม่ จะเป็นคุณหนูตระกูลสูงศักดิ์หรือชาวบ้านทั่วไป ต่างก็เฝ้ารอเทศกาลซึ่งหยวนนี้

เทศกาลซึ่งหยวนไม่จำกัดการออกนอกจวนยามวิกาลสามวัน ส่องได้กับราษฎรฉลองร่วมกัน ทุกคนออกมาชมโคมไฟตามท้องถนน กวระเบียบที่เคร่งครัดเป็นพิเศษตามปกติของชายหญิงเวลานี้ก็ผ่อนคลายเป็นเช่นกัน ไม่มีผ้าคลุมหน้าและไม่มีฉากกั้นทาง บรรดาชายหญิงจับกลุ่มสามคนห้าคน รวมกลุ่มจัดขบวน ระหว่างทางพบหน้ากัน บนใบหน้าต่างมีรอยยิ้ม

ในอีกทางหนึ่ง เทศกาลซึ่งหยวนก็คือวันแห่งความรักดี ๆ นี้เอง

ตอนวันที่สิบสามสาวใช้โนเรือนก็เริ่มมีการเคลื่อนไหวแล้ว รอจนถึงวันที่สิบห้า บรรดาสาวใช้เปลี่ยนมาสวมชุดใหม่ ทำทางมีความสุขครึกครื้นอย่างมาก ตู้อัวกับเหลียนเชี่ยวชาญแต่งตัวเชิงอวีจิ้นให้เหมือนเทพธิดาอย่างเต็มที่ วันนี้เป็นเวลาที่เหมาะจากข้อห้ามอย่างที่หาได้ยากในหนึ่งปี คุณหนูใหญ่ของพวกนางต้องงดงามตะลึงไปทั่ว ได้รับความรักจากท่านเขยในอนาคต จะให้ดีคือตันฤดูใบไม้ผลิก็หมั่นหมายทันที

เชิงอวีจิ้นกลับไม่ค่อยกระตือรือร้นเท่าใด หลายวันนี้นางลอบรำคาญใจเรื่องจวนไซ่กวงมาตลอด เชิงหยวนจึงบอกว่าเรื่องนี้มอบให้เขาจัดการ จากนั้นก็ไม่มี ความเคลื่อนไหวใดอีก เชิงอวีจิ้นกลับไม่สบายใจอย่างยิ่ง นางอยากรู้มากกว่าการจัดการที่เชิงหยวนจึงพูดถึงมันเป็นวิธีการจัดการอย่างไรกันแน่

ท่ามกลางความครึกครื้น ท้องฟ้าค่อยๆ มีดลจวนอีซุนโหววันนี้ กินอาหารเย็นเร็วขึ้น จากนั้นท่านหญิงซึ่งผู้กับหรววนชื่อก็นำสาวใช้และเด็กๆ นั่งรถออกไปชมโคมไฟข้างนอก

บอกว่าเป็นเด็กๆ แท้จริงแล้วเป็นหญิงสาวในจวนสกุลเจิงที่ยังไม่ได้ ออกเรือน เหลือเจิงอวี๋จิ้นเพียงคนเดียวแล้ว เจิงอวี๋จิ้นพอคิดว่าอีกครู่ ท่านหญิงซึ่งผู้กับหรววนชื่อต้องให้สองต่าจับจ้างนางคนเดียวก็รู้สึกไม่อยากมีชีวิตอยู่แล้ว ไม่รู้สึกสนุกแม้แต่น้อย

ทว่าไม่เพียงเท่านั้น พอนางลงรถเดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็เห็นท่านหญิงซึ่งผู้ หันมองไปมา จากนั้นก็โบกมือไปยังที่แห่งหนึ่งด้วยความตื่นเต้นยินดี

เมื่อเจิงอวี๋จิ้นเห็นสัญลักษณ์บนรถม้าของอีกฝ่ายแล้ว สีหน้าก็เย็นชาขึ้นทันที

จวนไซ่กั้วกงอีกแล้ว ไม่ต้องคิดอะไรมาก นี่ต้องเป็นฝีมือของ สุหยินผู้เฒ่าเจิงอย่างแน่นอน

นายหญิงรองดีที่แท้จริงแล้วเห็นรถม้าของจวนอีซุนโหวนานแล้ว แต่ นางหันหน้าไปทางอื่น แสร้งทำเป็นมองไม่เห็น ตอนนี้นั้นท่านหญิงซึ่งผู้โบกมือ ให้นาง นายหญิงรองดีจะเลี้ยงต่อไปก็ไม่ได้ จำต้องเดินเข้าไปหา

"นายหญิงใหญ่เจิง นายหญิงรองเจิง บังเอิญจริง ได้เจอกันที่นี่ เมื่อครู่คนเฒ่า ข้ามองไม่เห็นเลย"

คำพูดของนายหญิงรองดีนี้ท่านหญิงซึ่งผู้ไม่ได้คิดอะไรมาก เดินเข้าไปพูดคุยอย่างกระตือรือร้น หรววนชื่อกับเห็นคนของจวนไซ่กั้วกง ดวงตาก็เปล่งประกาย ตามเข้าไปพูดคุยทักทายทันทีเช่นกัน

มีเพียงเจิงอวี๋จิ้นที่ยังยืนอยู่ที่เดิม มองกลุ่มคนข้างหน้าอย่างเย็นชา

นายหญิงรองดีปากพูดอย่างยินดี แต่ในใจกลับทอดถอนใจอยู่ตลอดเวลา

นางซ่อนตาขึ้นมองไป เห็นเชิงอวี่จั่นยืนอยู่ไม่ไกลพอดี อยู่ภายใต้แสงไฟ
ทั่วเมือง จ้องมองนางอย่างเสียบๆ

นายหญิงรองตีหัวใจเต้นกระตุก จากนั้นนางก็นึกถึงคำกำชับของ
แม่สามีก่อนออกจากจวนขึ้นมา จึงกลัดกลุ้มยิ่งขึ้น

ตอนที่นางรู้ว่าแม่สามีหมายตาคุณหนูใหญ่ของจวนอีฑู่นโหว
อยากแต่งกลับมาเป็นภรรยาเอกคนใหม่ให้แก่พี่ชายสามี นายหญิงรองตี
ในใจมีความไม่ดียินดีนับหมื่น ทว่าจวนไช่ก็วกงอย่างไรก็มีแม่สามีและ
พี่ชายสามีเป็นเจ้าบ้าน นายหญิงรองตีเป็นเพียงสะใภ้รอง ภรรยาของ
น้องชายไช่ก็วกงเท่านั้น จะมีสิทธิ์คัดค้านอะไรได้ ทำได้เพียงหน้าเสียด ฟัง
แม่สามีกับพี่ชายสามีปรึกษากันเรื่องการแต่งภรรยา

ก็แค่แต่งภรรยาเอกคนใหม่ แต่ฟังการเตรียมการของพวกเขาแล้ว
ยังดูยิ่งใหญ่กว่าการแต่งภรรยาเอกคนแรกเสียอีก นายหญิงรองตีโกรธไม่เบา
เมื่อคิดถึงว่าพอสูหยินก็วกงคนใหม่แต่งเข้ามาแล้ว นางต้องมอบอำนาจ
ในการดูแลจวนกลับไปก็รู้สึกปวดใจเป็นอย่างยิ่ง นายหญิงรองตีสืบเรื่อง
คำวิจารณ์ของคุณหนูใหญ่แจ้งเป็นการส่วนตัว สูหยินจำนวนมากพอพูด
ถึงนางต่างชื่นชมกันหมด คำวิจารณ์จะเป็นสง่ากิริยาเหมาะสม ออกหน้า
ออกตาได้ ฉลาดมีความสามารถทำได้ทุกอย่าง

นายหญิงรองตีฟังแล้วกลัดกลุ้มใจยิ่งขึ้น

นายหญิงรองตีเดิมทีคิดว่าให้หญิงสาวคนหนึ่งมาชื้ออยู่บนหัว เรื่องนี้
ก็แย่มากพอแล้ว คิดไม่ถึงว่าเรื่องจะไม่จบเพียงเท่านั้น

มีวันหนึ่งพี่ชายสามีก็กลับมาจากข้างนอก จู่ๆ สีหน้าก็เคร่งเครียด
น่ากลัว บรรดาสตรีในจวนต่างพากันตกใจ แม่สามีรีบสอบถามเรื่องราว
ตีเหยียนหลินก็เพียงแค่อายหน้าไม่ยอมพูดจา ตีเหยียนหลินเป็นเหมือนฟ้า

ของจวนไช้กั้วกง เขามีสีหน้าผิดปกติ บรรดาสตรีทั้งจวนก็พากันหวาดหวั่นตามไปด้วย

เรื่องราวหลังจากนั้นนายหญิงรองดีก็ไม่รู้กระจ่างนัก รู้เพียงว่าตีเหยียนหลินกับแม่สามีคุยกันเป็นการส่วนตัวครั้งหนึ่ง หลังจากออกมาแม่สามีก็มีสีหน้าซับซ้อนมาก และหลังจากนั้นแม่สามีก็ให้นายหญิงรองดีออกนอกจวน ฉวยโอกาสในเทศกาลซึ่งหยวนที่มีคนมากไม่เป็นที่สะดุดตา ปฏิเสธเรื่องการแต่งงานกับสกุลเจิงอย่างมีมารยาท

การออกนอกจวนในเทศกาลซึ่งหยวนไม่ใช่ปัญหา จวนไช้กั้วกงเดิมทีก็นัดแนะกับสกุลเจิงไว้แล้ว แต่ว่าการถอนหมั้นนั้นเข้าใจได้ แต่ 'อย่างมีมารยาท' นั้นหมายความว่าอะไร

นายหญิงรองดีอมทุกข์ไว้เต็มกลืนจนพูดไม่ออก โดยเฉพาะถูกท่านหญิงซึ่งผู้ตั้งตัวไว้อย่างกระตือรือร้น พูดคำสนทสนมต่างๆ ของคนที่กำลังจะเป็นครอบครัวเดียวกันเต็มปาก นางก็ยิ่งปวดหัว

นายหญิงรองดีตามท่านหญิงซึ่งผู้ไปดูแลชายโคมไฟห้าหกแผงในใจท่านหญิงซึ่งผู้มีความรู้สึกตื่นเต้นที่บุตรสาวในนามจะโตเต่าขึ้นถึงจวนไช้กั้วกง เวลานี้ยืนต่ออย่างยั้ง นายหญิงรองดีในใจคิดเรื่องราวอยู่ จะมีแกใจชมโคมไฟได้อย่างไร นายหญิงรองดีใจลอย นางวุ่นวายใจครั้งหนึ่งก็ตัดสินใจทันที พูดขึ้นว่า "นายหญิงใหญ่เจิง ข้ามีเรื่องจะพูดกับท่าน"

ท่านหญิงซึ่งผู้มียิ้มเต็มใบหน้า "นายหญิงรองดี เหตุใดจึงได้ทำท่าเกรงใจเช่นนี้ ท่านมีอะไรก็พูดมาตามตรงได้เลย"

นายหญิงรองดีถอนใจเบาๆ นางกวาดตามองเชิงอวี๋จิ้นที่เดินตามข้างหลังแวบหนึ่ง แม้จะไม่ได้พูดชัด ท่านหญิงซึ่งผู้ก็เข้าใจแล้ว ท่านหญิงซึ่งผู้กระแอมกั้วคอ พูดกับเชิงอวี๋จิ้นว่า "คุณหนูใหญ่ ข้ากับนายหญิงรองดี

มีเรื่องจะพูดกัน เจ้าไปดูโคมไฟที่แฉ่งข้างๆ ก่อนเถอะ"

เจิงอวีจิ้นกวาดสายตาสงบนิ่งมอ่งท่านหญิงซึ่งผูกกับนายหญิงรองดี พอถูกสายตาดูเช่นนั้นมอ่ง นายหญิงรองดีก็กลั่นหายใจอย่างไร้สาเหตุ โชคดีที่เจิงอวีจิ้นไม่ได้ถามอะไรมากความ พยักหน้าอย่างเชื่อฟังแล้วหมุนตัวเดินจากไป

นายหญิงรองดีในตอนนี้จึงผ่อนลมหายใจอย่างโล่งอก อย่างไรก็ตามอย่างไรเสียเลือกทางใดก็คงมิได้ผลลัพธ์ที่ดี นายหญิงรองดีจึงตัดสินใจแน่วแน่ พูดคำของแม่สามีให้ท่านหญิงซึ่งผู้ฟัง

ในเวลานี้เจิงอวีจิ้นยืนอยู่หน้าแผงขายโคมไฟอีกฟากตรงข้ามถนน ถึงแม้ดวงตาดูจะมองโคมไฟ แต่สีหน้าไม่มีความสุขสนานแม้แต่บ่อย

เจ้าของแผงถูกเจิงอวีจิ้นมองจนกลัว เขายิ้มประจบเดินเข้ามาหา แล้วถามว่า "คุณหนูท่านนี้ ท่านหมายตาโคมไฟดวงใดหรือ ข้าน้อยหยิบลงมาให้ท่านดีหรือไม่"

เจิงอวีจิ้นจะชมโคมไฟอยู่ได้อย่างไร นางเข้าใจความหมายของเจ้าของแผง และไม่ยินดีจะยืนอยู่ตรงนี้ขวางการค้าของคนเขา นางนำตัวรั้วกับเหลียนเซี่ยวเดินไปไม่กี่ก้าวก็มีเสียงทักอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งดังมาจากด้านข้างในทันใด "คุณหนูใหญ่เจิง?"

เจิงอวีจิ้นหยุดชะงัก เอี้ยวตัวหันหน้ามา อีกฝ่ายเห็นท่าทีของเจิงอวีจิ้นก็เบียดเปิดทางกลุ่มคนเดินมาหาอย่างตื่นเต้นยินดี "เป็นเจ้าจริงๆ ข้ายังคิดว่าข้ามองผิดไป"

เจิงอวีจิ้นตะลึงอยู่ช้านาน พูดได้ไม่ชัดเจนว่าเป็นลิขิตสวรรค์หรือการกระทำของคน

"อาลักษณ์...หลิน?"

81

แสงไฟส่องสว่าง เฉิงอวีจิ้นมองคนตรงหน้าอย่างไม่เชื่อสายตา
 หลินซิงหยวนแท้จริงแล้วเห็นฉิงอวีจิ้นตั้งแต่ไกลแล้ว นางสาวมเล็กคลุม
 สีขาว ยืนดูคอมพิวเตอร์หน้าแผงคอมพิวเตอร์แผงหนึ่ง แม้จะเป็นเพียงแผ่นหลัง
 มองหน้าตาไม่ชัดเจน แต่กลับคุ้นตาอย่างมาก หลินซิงหยวนรู้สึกอย่าง
 อธิบายไม่ถูกว่านางก็คือฉิงอวีจิ้น

หลินซิงหยวนลองเรียกดูทีหนึ่ง วันนี้เป็นเทศกาลชั่งหยวน คนดีเลว
 ประปนกัน เดินไปมาไม่หยุด เขาไม่มั่นใจว่าฉิงอวีจิ้นยินดีจะพบเขาในสถานที่
 เช่นนี้หรือไม่ คิดไม่ถึงว่าฉิงอวีจิ้นจะหันหน้ามาจริงๆ

หลินซิงหยวนมีแรงฮึกเหิมขึ้นมาทันที เขาแหวกกลุ่มคนมาถึง
 ข้างกายฉิงอวีจิ้น แล้วพูดด้วยรอยยิ้ม "เมื่อครู่ข้ายังไม่กล้ามั่นใจ คิดไม่ถึงว่า
 จะเป็นคุณหนูใหญ่ฉิงจริง ๆ"

ฉิงอวีจิ้นไม่ได้ยิ้มเลย และไม่ได้ขยับ เพียงยืนอยู่ที่เดิมเงียบๆ อย่างนั้น

มองดูหลินชิงหยวนเดินข้ามถนนมาอย่างยากลำบาก เบียดมาถึงตรงหน้านาง จนสุดท้ายเชิงอวี่จิ้นจึงยิ้มบางๆ แล้วพูดว่า "ข้าเห็นโคมไฟที่นี้ น่าสนใจจึงเดินมาดู เมื่อครุ่นคิดมากเหลือเกิน ข้าไม่เห็นอาลักษณ์หลิน ขอลาอาลักษณ์หลิน อภัยด้วย"

หลินชิงหยวนได้ยินแล้วก็รีบโบกมือ "เจ้าไม่เห็นข้าเป็นเรื่องปกติมาก บนถนนมีคนมากมายอย่างนี้ จะเห็นไปหมดทุกคนได้อย่างไร คุณหนูใหญ่เชิงเกรงใจเกินไปแล้ว ระหว่างพวกเราไม่จำเป็นต้องถึงขั้นนี้"

เชิงอวี่จิ้นได้ยินคำพูดประโยคนี้ ความรู้สึกอัดอัดมาตลอดคืน ก็ผ่อนคลายลงได้บ้าง ความตึงเครียดในใจนางคลายลง สีหน้าท่าทางก็ดูมีความสุขขึ้น ความเปลี่ยนแปลงนี้ทำให้คนเห็นรู้สึกเบิกบานใจตามไปด้วย อย่างไรก็ตาม

หลินชิงหยวนปกติไม่จุกจิกเรื่องมาก ในเมืองหลวงเขามีญาติมิตรไม่มาก ออกมาชมโคมไฟเพื่อร่วมสนุกเท่านั้น ตอนนี้ได้มาเจอเชิงอวี่จิ้นเข้า เขาคิดว่ายากนักจะได้เจอคนรู้จักสักคน ไม่ติดขัดอะไรที่จะไปชมโคมไฟด้วยกัน หลินชิงหยวนคิดเช่นนี้จึงพูดออกมาว่า "คุณหนูใหญ่เชิง เจ้ามีแผนจะทำอะไรต่อไป ข้าเห็นด้านหน้ามีการทนายปริศนาโคมไฟ พวกเราไปดูด้วยกันดีหรือไม่"

คู่รัวกับเหลียนเซียวได้ยินคำพูดของหลินชิงหยวนแล้วสีหน้าก็เปลี่ยนไปเล็กน้อย ในเมืองหลวงคนมีอำนาจบารมีมาก กฎระเบียบมารยาทก็มากเช่นกัน บุรุษผู้หนึ่งพูดคำเช่นนี้ออกมา เรียกได้ว่าเสียมารยาทอย่างมาก

เชิงอวี่จิ้นกลับไม่ค่อยใส่ใจ หากเป็นบุรุษอื่นพูดคำเช่นนี้ออกมา คงเป็นการล่วงเกินอย่างไม่ต้องสงสัย แต่หลินชิงหยวนไม่ใช่คนในเมืองหลวง เขาไม่คุ้นเคยกับประเพณีมารยาทของเมืองหลวงเป็นเรื่องปกติมาก อีกอย่าง

หลินชิงหยวนเดิมทีก็เป็นคนที่มีนิสัยใจกว้างไม่จุกจิกเรื่องมากอยู่แล้ว เจิงอวี่จิ้นหัวเราะ "ไม่ใส่ใจการออกนอกกรอบเล็กน้อยเหล่านี้ "ได้ รับประทาน อาลักษณ์หลินแล้ว"

หลินชิงหยวนได้ยินก็ดีใจจนออกนอกหน้า รวบรวมความกล้าอาสา เดินนำหน้า เจิงอวี่จิ้นหันหน้าไปมองด้านหลังเล็กน้อย ท่านหญิงซึ่งผู้กับ นายหญิงรองตีเย็นอยู่ด้วยกัน ทั้งสองไม่รู้ว่าพูดคุยอะไรกัน สีหน้าของท่านหญิงซึ่งผู้ค่อยๆ เย็นชาขึ้น แต่เป็นหรววนชื่อที่ทั้งตกใจและลอบยินดี พยายามสะกดรอยยิ้มบนใบหน้า

อยู่ไกลเช่นนี้ เจิงอวี่จิ้นยอมไม่อาจได้ยินว่าพวกนางพูดอะไรกัน แต่ดูจากท่าทางของท่านหญิงซึ่งผู้ แม้จะตกใจไม่พอใจ แต่ไม่ได้โกรธจนสะบัดแขนเสื้อ เห็นได้ว่าเรื่องที่นายหญิงรองตีพูดแม้จะทำให้นางไม่ยินดี แต่ก็ไม่ได้เหยียบถูกขีดจำกัดต่ำสุด ก็หมายความว่าไม่น่าจะเป็นเรื่องการถอนหมั้น?

ท่านหญิงซึ่งผู้ต่อให้ไม่มีความรู้สึกต่อเจิงอวี่จิ้นเพียงไร แต่อย่างไร ก็เป็นมารดาในนาม หากถอนหมั้นต่อหน้านางครั้งแล้วครั้งเล่า ท่านหญิงซึ่งผู้ต้องระเบิดอารมณ์ออกมาแล้วแน่นอน จะมาเย็นนิ่งฟังนายหญิงรองตี กลางถนนได้อย่างไร

ไม่ใช่ถอนหมั้น หรือจะเป็นเงื่อนไขในพิธีแต่งงานหรือสินสอดตีเหยียนหลินแต่งงานรายาเอกคนใหม่ ตามหลักประเพณีคนที่แต่งงานใหม่ ต้องทำพิธีในฐานะอนุภรรยาต่อหน้าภรรยาเอกเดิม ในทุกด้านยอมไม่อาจเกินหน้าภรรยาเอกเดิมได้ สินสอดตามธรรมเนียมก็ต้องต่ำกว่าภรรยาเอกเดิมเช่นกัน สกิลต่ออาจจะพิจารณาถึงกฎเกณฑ์ข้อนี้จึงมาเจรจาเงื่อนไขกับ จวนอีซุนไหวกระมัง

เจิงอวี่จิ้นพูดไม่ออกว่าในใจรู้สึกอย่างไร นางเหม่อมองโคมไฟตรงหน้า

ครูหนึ่ง แล้วหัวเราะเยาะตนเอง นางกลายเป็นคนเช่นนี้ตั้งแต่เมื่อใด ถึงกับต้องเริ่มอาศัยผู้อื่นแล้ว

ใต้หล้านี้ไม่มีใครสนใจเรื่องเหล่านี้มากกว่านางอีกแล้ว เฉงหยวนจึงถึงแม้พูดว่าจะช่วยนาง แต่งานของเขายุ่งมาก จะสนใจไปทุกด้านได้อย่างไร พูดถึงที่สุดแล้ว เรื่องนี้ยังต้องอาศัยตนเอง

วิงวอนพระขอร้องคนผู้พึ่งพาตนเองไม่ได้ ทั้งที่เป็นหลักการที่นางเข้าใจ ตั้งแต่เจ็ดขวบ เหตุใดตอนนี้นี้ยังเลอะเลือนได้อีก

หลินซิงหยวนเดินไปครูหนึ่ง พุดกับคนด้านหลังไม่มีการตอบสนองใด พอหันหน้าไปจึงเห็นว่าเฉงอวีจิ้นยังยืนอยู่กับที่ กำลังจ้องมองโคมไฟดวงหนึ่งอยู่ หลินซิงหยวนสงสัย ทำได้เพียงย้อนกลับมา "คุณหนูใหญ่เฉง เป็นอะไรหรือ"

เฉงอวีจิ้นหลุดจากภวังค์ความคิด รู้ตัวว่าตนเองทิ้งให้หลินซิงหยวนเคັงคว้าง จึงก้มหน้ากระแอมที่หนึ่ง แล้วพูดว่า "ไม่เป็นไร ข้าเห็นโคมไฟดวงนี้แปลกดี มองเพลินโดยไม่รู้ตัว จึงไม่ได้เดินตามอาลักษณ์หลิน"

หลินซิงหยวนพอได้ยินว่าเป็นเพราะโคมไฟก็โบกมือทันที "ไม่เป็นไร คุณหนูใหญ่เฉงไม่จำเป็นต้องขอร้องข้า ข้าเป็นคนพาคุณหนูใหญ่เฉงไปเที่ยวเล่น ไม่ได้มาเพื่อให้คุณหนูใหญ่เฉงขอร้อง ขอเพียงคุณหนูใหญ่เฉงมีความสุขก็พอ"

เฉงอวีจิ้นได้ยินคำพูดเช่นนี้รู้สึกสบายใจ หลินซิงหยวนเป็นคนเปิดเผยตรงไปตรงมามากคนหนึ่ง มีจิตใจใสซื่อบริสุทธิ์เหมือนสวีจื่อเซี่ยน แต่มีความคิดมีความสามารถมากกว่าสวีจื่อเซี่ยน คนเช่นนี้หากนางแต่งกับเขา วันหน้าต้องสบายใจมากแน่นอน

เฉงอวีจิ้นหลุบตาลงปิดบังความคิดในใจ พุดว่า "ขอบคุณอาลักษณ์หลิน"

หลินชิงหยวนเห็นเจิงอวี่จิ้นหยุดอยู่ตรงหน้าโคมไฟดวงหนึ่ง คิดจริงๆ ว่าเมื่อครู่นางดูโคมไฟอยู่ จึงพูดว่า "ถ้าคุณหนูใหญ่เจิงชอบโคมไฟ ข้างหน้ายังมีโคมไฟรูปร่างแปลกตาอีกหลายแบบ คุณหนูใหญ่เจิงลองเดินไปดูข้างหน้าก็ได้"

"ได้" เจิงอวี่จิ้นพยักหน้า บนถนนคนเดินไปเดินมา เจิงอวี่จิ้นหันหน้าไปมองแวบหนึ่ง เห็นพวกท่านหญิงซึ่งผู้ยังคงตั้งใจพูดคุยกันอยู่ ไม่ได้สังเกตเห็นรอบข้างแม้แต่น้อย

ในเวลานี้มีรถม้าคันหนึ่งเคลื่อนผ่านกลางถนนพอดี รอจนรถม้าเคลื่อนที่เบียดเอียงไปมา เจิงอวี่จิ้นก็หายไปจากตำแหน่งเมื่อครู่แล้วเช่นกัน

จู่ๆ ร่างของนางก็หายไปจากสายตา ตีเหยียนหลินขมวดคิ้ว รีบเดินขึ้นหน้าไปหลายก้าวทันที ทว่าเทศกาลซึ่งหยวนทุกคนออกมาเดินเล่นคนบนถนนมีมากเหลือเกิน ตีเหยียนหลินมองหาอยู่นานก็ไม่เจอเงาร่างของเจิงอวี่จิ้น

ตีเหยียนหลินหัวคิ้วขมวดแน่น วันนี้มีคนพลุกพล่านมากมายไปหมดข้างกายเจิงอวี่จิ้นมีเพียงสาวใช้สองคน เดินรวมไปกับทุกคนเช่นนี้ออกจะอันตรายเกินไปแล้ว เดิมที่เขาคิดว่าจะมุ่งไปทางที่เจิงอวี่จิ้นเดินหายไปทันที ทว่าเพิ่งเดินไปไม่กี่ก้าวก็นึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อหลายวันก่อน

เขาไปร่วมงานเลี้ยงกับสหหายร่วมงานตามปกติ แต่ระหว่างดื่มสุราเต็มที่เดินออกไปให้สร่างเมากลับถูกคนแปลกหน้าคนหนึ่งขวางเอาไว้ ตีเหยียนหลินมีประสบการณ์มาก พอฟังเสียงของอีกฝ่ายก็แยกออกได้ว่าเป็นขันที ได้หล้านี้มีสถานที่แห่งเดียวที่มีขันที อากาเรมาของตีเหยียนหลินสร้างไปกว่าครึ่งในทันที ทว่าขันทีผู้นั้นสั่งยืมให้เพียงเปลือกนอก หลังจากพูดคำสองแง่สองง่ามบางอย่างแล้วก็บอกเขาอย่างมีความหมายลึกซึ้งว่าอย่ามีความคิดอะไร

ที่ไม่ควรมี วิชาบางอย่างเขาจับไม่ไหว

อาการเมาของตีเหียนหลินสร้างไปจนสิ้น

ตีเหียนหลินยืนอยู่กลางลมหนาวอยู่นาน ใบหน้าเปลี่ยนจากแดงด้วยฤทธิ์สุราเป็นขาวซีด เขาย้อนคิดคำพูดของขันที่เข้าไปเข้ามา 'อย่ามีความคิดอะไรที่ไม่ควรมี' ะยะนี้เขาไม่ได้ทำอะไรต่างจากคนอื่น มีสิ่งเดียวที่แตกต่างไปก็คือกำลังวางแผนแต่งภรรยาเอกคนใหม่

ตีเหียนหลินคิดถึงตรงนี้พลันรู้สึกว้าวเลื่อเชื้อ ฉิ่งอวีจิ้นถูกคนในวังหลวงหมายตาเข้าหรือ

เรื่องนี้เป็นไปได้อย่างไร

ตีเหียนหลินจะมีแก้ไขตีสุราอีกได้อย่างไร สิ่งให้เสี่ยวเอ๋อร์ไปบอกความที่โตะสุรา ส่วนเขากลับจวนไปก่อน หลังจากตีเหียนหลินกลับถึงจวนก็มีสีหน้าแย่มาก เขาคุ่นคิดซ้ำๆ อยู่นาน สุดท้ายไประบายให้ฮูหยินผู้เฒ่าตีฟัง บอกให้มารดาระงับเรื่องการแต่งงานของสกุลฉิ่งไว้ชั่วคราว

ฮูหยินผู้เฒ่าตีได้ยินว่ามีขันที่มาเตือนตีเหียนหลินก็ตกใจจนขวัญกระเจิงไปแล้วครึ่งหนึ่ง จะกล้าเพียงระงับไว้ได้อย่างไร จึงบอกให้นายหญิงรองตีไปถอนหมั้นในที่นี้ ทว่าการถอนหมั้นพวกเขาก็ไม่กล้าล่วงเกินสกุลฉิ่งเช่นกัน จำต้องทำอย่างเกรงใจ แทบจะขอร้องอีกฝ่ายด้วยซ้ำ บอกว่าเรื่องที่พวกเขาเคยพูดเอาไว้ก่อนหน้านี้อือเสียว่าไม่เคยมีมาก่อนก็แล้วกัน

ในวังหลวงยังมีองค์ชายที่ยังไม่ได้แต่งพระชายา ต่อให้มอบความกล้าหาญล้นฟ้าแก่ฮูหยินผู้เฒ่าตี นางก็ไม่กล้าแย่งคนกับทางราชวงศ์

บังเอิญก่อนหน้านั้นนัดหมายกันว่าจะพบหน้ากันในเทศกาลชั่งหยวนเดิมที่ผู้ใหญ่อีกสองบ้านอยากจะสร้างโอกาสให้แก้ว่าที่บ่าวสาว ให้พวกเขา

ได้ทำความคุ้นเคยกัน อันที่จริงพูดได้ชัดแล้วก็คือความคิดเห็นส่วนตัวของ
 ตี๋เหยียนหลินเอง ทว่าตอนนี้ถูกคนในวังหลวงตักเตือน จวนใช้กั้วกงไม่กล้า
 มีความคิดใด ฮูหยินผู้เฒ่าที่อายุมากแล้ว ไม่เหมาะจะเดินเบียดเสียด
 คนมากมายบนถนน จึงให้นายหญิงรองตี้ออกจากจวน พูดกับสกุลเจิง
 ให้กระจ่างด้วยท่าที่อันดี

อย่างไรเสียก็ไม่ได้หันหมายเป็นทางการ เป็นเพียงผู้ใหญ่อสองฝ่าย
 แลกเปลี่ยนคำสัญญากัน ขอเพียงสกุลเจิงไม่พูด สกุลตี๋ไม่พูด ก็ไม่มีใคร
 รู้เรื่องนี้ ดีต่อชื่อเสียงของคุณหนูใหญ่เจิง และดีต่ออนาคตของสกุลตี๋เช่นกัน

นายหญิงรองตี๋สีหน้าอมทุกข์ออกจากจวน ในสถานการณ์เช่นนี้
 ตี๋เหยียนหลินไม่เหมาะจะพบหน้าเจิงอวี๋จิ้นแล้ว แต่เขายังคงไม่ยอมแพ้
 ตามรถม้าของนายหญิงรองตี้อยู่ไกลๆ และมองเจิงอวี๋จิ้นเดินลงมาจากรถม้า
 โดยมีผู้คนมากมายกั้นกลาง

วันนี้วางตั้งใจแต่งตัว แม้จะเป็นเพราะอยู่ในช่วงไว้ทุกข์ เสื้อผ้าบร่ำ
 จึงเป็นสีเรียบ แต่เสื้อคลุมสีขาวสะอาดทั้งตัวของนางยามเย็นอยู่ใต้แสงไฟ
 มีแสงเงาตัดกัน เหมือนบุปผาสีเงินบนต้นไม้ประดับไฟ รวกับว่าดวงดาว
 บนท้องฟ้าพากันตกลงมาบนตัวนาง

ตี๋เหยียนหลินมองอยู่ไกลๆ รวกับห่างกันคนละโลก มือของเขา
 ใต้แขนเสื้อกำเป็นหมัดแน่น ความรู้สึกมากมายทั้งไม่ยินยอม ตกใจ ไม่พอใจ
 ต่างประดังประเดเข้ามา กรอกลงจนเต็มในใจของเขา

ก่อนหน้านี้ที่วัดเซียงจี เจิงอวี๋จิ้นทำลายศักดิ์ศรีของเขาอย่างรุนแรง
 นับจากตี๋เหยียนหลินเติบโตมาถึงตอนนี้ นั่นเป็นครั้งแรกที่มีคนกล้าพูดกับเขา
 เช่นนั้น สตรีทุกคนต่างประจบเขาเอาใจเขา มีเพียงอยู่ในสายตาเจิงอวี๋จิ้น
 ที่ไม่มีค่าแม้แต่ฮื่อแปะเดียว

ตีเหยียนหลินถูกกระตุ้นความรำยขึ้นมา ต้องการจะเอาหญิงคนนี้มาเป็นของตนเองยิ่งขึ้น ใต้หล้านี้จะมีเหตุผลอะไรมากมายให้พวกมัน แค้เจิงอวีจิ้นไม่ยินดีจะแต่งก็จะไม่แต่งได้หรือ

เช่นนั้นก็ดูถูกจวนไซ่กั้วกงของพวกเขาเกินไปแล้ว

ตีเหยียนหลินถือเอาความต้องการของตน ฝันทำให้ทุกอย่างเกิดขึ้นมาจริงๆ ระยะนี้เขารู้สึกว่าทุกอย่างราบรื่น เขาคิดมาตลอดว่ารอให้เจิงอวีจิ้นรู้ว่าทุกอย่างถูกกำหนดไว้แล้วจะมีท่าทีอย่างไร รอจนนางแต่งเข้าจวนไซ่กั้วกงกลายเป็นภรรยาของเขาแล้ว จะโอนอ่อนมาขอรับรองเขาหรือไม่

ตีเหยียนหลินแค่คิดก็รู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่าน การพบหน้าในเทศกาลซึ่งหยวนก็เป็นเรื่องที่ตีเหยียนหลินตั้งใจเตรียมการไว้ เขาอยากดูว่าตอนเจิงอวีจิ้นเผชิญหน้ากับเขาจะมีสีหน้าอย่างไร

ที่ว่าคำพูดของขันทีในวังหลวงคล้ายสาदन้าเย็นหนึ่งอย่างรอดหัวของตีเหยียนหลินอย่างไม่ปรานี ทั้งที่เป็นการพบหน้าที่เขาเตรียมการไว้ แต่สุดท้ายกลับเป็นเขาที่ไม่กล้าปรากฏตัวราวกับหนูที่ต่ำต้อยน่าขัน กล้าเพียงซ่อนตัวอยู่ในกลุ่มคนลอบมองสภาพการณ์ของสกุลเจิง

หลังจากสอดส่ายสายตาก็ครั้งจวนมองเห็นเงาร่างของนาง ทุกอย่างเป็นไปตามความคิดของตีเหยียนหลิน เจิงอวีจิ้นงดงามสะดุดตา งดงามจนทำให้คนไม่อาจเลือนสายตาดูนี้ได้ แต่ตีเหยียนหลินคาดไม่ถึงว่าเขาไม่มีสิทธิ์แม้แต่จะไปพบหน้าเจิงอวีจิ้น

ตีเหยียนหลินทำได้เพียงมองเจิงอวีจิ้นนำสาวไซ่ไปชมโคมไฟ นางหยุดตรงหน้าแผงเล็กแผงหนึ่งอยู่นานโดยไม่ได้ซื้ออะไรเลย บนถนนมีคนมากมายมองนางอยู่ เจิงอวีจิ้นกลับไม่สังเกตเห็น สุดท้ายชายคนหนึ่งเดินเบียดกลุ่มคนด้วยความตื่นเต้นยินดีไปถึงข้างกายนาง ทั้งสองพูดคุย

อะไรกันบางอย่างแล้วเจิ้งอวีจิ้นก็หายไป

ตี้เหยียนหลินเดาได้ไม่ยาก เกรงว่าชายผู้นี้คงจะเดินนำเจิ้งอวีจิ้นไปชมโคมไฟแล้ว

เขาโกรธ เคียดแค้น และมีความริษยาที่ไม่กล้าแสดงออกผสมผสาน ทว่าสุดท้ายตี้เหยียนหลินทำได้เพียงออกแรงหักคันทันไม้โคมไฟในมือ หมุนตัวเดินจากไปด้วยความโกรธ

เช่นเดียวกับตอนที่มา ไม่มีใครรับรู้ ไม่มีใครสนใจ

นายหญิงรองตี้ไม่รู้ว่่าพี่ชายสามีของนางเมื่อครู่มาดูอย่างห่างๆ

ตี้เหยียนหลินไม่สบายใจ นายหญิงรองตี้เวลานี้ก็รู้สึกไม่ดีเช่นกัน

จวนไซ่กั๊วงเป็นคนเสนอจะแต่งออกมาก่อน ปรากฏว่าผ่านไปไม่นานเท่าใด ครอบครัวพวกเขากลับพูดว่าทั้งหมดเป็นความเข้าใจผิด ขอให้จวนเอี๋ซุนโหวเป็นผู้ใหญ่มีใจกว้าง ถือเสียว่าไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้นมาก่อน

เป็นผู้ใหญ่มีใจกว้างบ่าบออันใด ท่านหญิงซึ่งผู้จะทนรับการดูหมิ่นเช่นนี้ได้อย่างไร

นายหญิงรองตี๋อมทุกซั้วเต้มกลืน ทั้งไม่กล้าล่วงเกินสกุลเจิง ทำได้เพียงโอนอ่อนพูดคำดีไม่หยุด ท่านหญิงซึ่งผู้ถูกการกระทำนี้ของสกุลตี้ทำให้งุนงง บอกว่าจะถอนหมั้น แต่สกุลตี้กลับมีท่าทีเกรงใจอย่างยิ่ง ถึงขั้นพูดอย่างประจบเอาใจ แต่จะบอกให้เป็นสหายที่ดีกันต่อไป นายหญิงรองตี้ก็กลับเอาแต่พูดว่าไม่กล้าอาจเอื้อม รวากับว่าแสดงท่าทีเข้าไปจะมีภัยร้ายอะไรเกิดขึ้น

นี่มันอยู่ในสถานการณ์อะไรกันแน่

ท่านหญิงซึ่งผู้กับนายหญิงรองตี้สนทนากันไม่จบสิ้น พวกนางล้วนไม่ได้สังเกตว่าเจิ้งอวีจิ้นหายตัวไปแล้ว

เจียงอวี่จิ้นตามหลินซิงหย่วนไปทนายปริศนาโคมไฟ หลินซิงหย่วน
อย่างไรเสียก็มาจากตระกูลบัณฑิต เป็นถึงจ้วงหยวน ตลอดทางที่เดินนำ
ช่างเจรจาอย่างมาก เจียงอวี่จิ้นฟังแล้วก็ค่อยๆ ผ่อนคลายลง เผยรอยยิ้ม
ที่แท้จริงออกมา

หน้าแผงโคมไฟแผงหนึ่งมีคนล้อมอยู่จำนวนมาก แผงนี้โคมไฟ
ทั้งใหญ่และสวยงาม เห็นได้ชัดว่าราคาไม่เบาเลย ช่างหน้ายังซิงเชือกไว้
เส้นหนึ่ง บนนั้นมีโคมไฟห้อยไว้เต็ม บนโคมไฟแต่ละดวงล้วนมีปริศนาอยู่
ทนายถูกก็เอาโคมไฟไปได้ เจ้าของแผงตั้งแผงยิ่งใหญ่เช่นนี้ยอมไม่ยอมขาดทุน
เสียเปล่า ปริศนาโคมไฟแต่ละข้อล้วนยากมาก หากเขาไม่ออกสามารถไปซื้อ
โคมไฟบนแผงได้เลย

เจียงอวี่จิ้นรู้สึกชื่นชมกับความชาญฉลาดในการทำการค้าของชาวเมือง
เดิมที่นางคิดว่าตาไม่เห็นไม่วุ่นวายใจ อยู่ให้ห่างจากพวกทานหญิงซึ่งผู้
สักหน่อย ทว่าตอนนี้เห็นปริศนาโคมไฟมากมาย นางก็เกิดนึกสนุกขึ้นมา
คิดพิจารณาอย่างละเอียดไปที่ละข้อ

นางดูไปพลางแลกเปลี่ยนความคิดกับหลินซิงหย่วน ทั้งสองพูดคุยกัน
อย่างมีความสุข เจียงอวี่จิ้นรู้สึกผ่อนคลายขึ้นทุกที หลินซิงหย่วนเล่าตำนาน
เรื่องหนึ่ง นางก็ถูกเข้าจนหลุดหัวเราะออกมา หางตาทองคิ้วล้วนมีรอยยิ้ม

หลิวอี่ยืนอยู่ในมุมเงียบสงบ รู้สึกว่าลมในคืนนี้หนาวเยือกขึ้นทุกที
เขาหลับแขนงีบๆ ท่ามกลางสายตาขอความช่วยเหลือของทุกคน จำใจ
เดินเข้าไปหนึ่งก้าว ถ้ามองอย่างระมัดระวังว่า "องค์รัชทายาท ทางฝ่าบาท
ยังทรงรออยู่นะพะยะค่ะ พระองค์ว่า..."

เจียงหยวนจิ้งยืนมือโพล่หลัง มีแม่น้ำกั้นกลางหนึ่งสาย มองดูเหตุการณ์

บนฝั่งตรงข้ามโดยไม่พูดอะไร

ฝั่งตรงข้ามแม่น้ำตั้งเพิงใหญ่มากไว้เพิงหนึ่ง ตอนนี้มีคนจำนวนมาก ห้อมล้อมเพื่อทนายปริศนาโคมไฟ หลิวอี้ชี่อยากจะทำคดีของตนเองทั้งเสีย ทั้งที่ทุกอย่างเป็นไปได้ด้วยดี เหตุใดเขาต้องปากเปราะขึ้นไปตั้งเพิงโคมไฟให้ องคีร์ชทายาทดูความคึกคักด้วย

ตอนนี้ดีเลย เขาจะกลายเป็นความคึกคักแล้ว หลิวอี้ชี่ในเวลานี้รู้สึกว่ามี ศีรษะของตนเองไม่ปลอดภัย วันนี้จันทร์เต็มดวงเป็นครั้งแรกของปี ฮ่องเต๋ ร่วมสนุกกับราษฎร ขึ้นไปบนหอไฟเพื่อเป็นขวัญกำลังใจแก่ชาวเมือง แน่หนอน ที่บอกว่าร่วมสนุกกับราษฎรเป็นเพียงสาเหตุหนึ่งเท่านั้น สาเหตุที่สำคัญ ไปกว่านั้นอยู่ที่ฮ่องเต๋อยากขวยโอกาสที่วันนี้มีคนมากหน้าหลายตาตลอดพบ เจิงหยวนจึงสักครั้ง

เจิงหยวนจึงกับพวกหลิวอี้ชี่อยู่ระหว่างทางจะไปพบฮ่องเต๋ แต่โชคไม่ดี ที่เห็นเรื่องที่ไม่ควรเห็นบางอย่างเข้าพอดี และความวุ่นวายเหล่านี้เป็นสิ่งที่ หลิวอี้ชี่ให้เห็นเองอีกด้วย

หลิวอี้ชี่เสียใจภายหลังจนไล่แทบขาดแล้ว สวรรค์เป็นพยานได้ ตอนแรกเขาเพียงอยากจะทำใจผู้เป็นนายเท่านั้นจริงๆ ราษฎร ทั้งหลายอยู่เย็นเป็นสุข เพราะผู้เป็นนายดูแลแผ่นดินได้ดีมีไชหรือ ใครจะรู้ว่า คุณหนูใหญ่เจิงจะมาทนายปริศนาโคมไฟอยู่ใต้เพิงชายโคมไฟแห่งนั้นเช่นกัน

เจิงหยวนจึงมองอยู่ครู่หนึ่ง ปรับสภาพอารมณ์ ตัดสินใจจะไปพบ ฮ่องเต๋ก่อนแล้วค่อยจัดการเรื่องของเจิงอวีจิ้น เขาหมุนตัวกลับ บนใบหน้า ไม่แสดงอาการใด แต่บรรยากาศรอบตัวเย็นยะเยือกจนน่าตกใจ พวกหลิวอี้ชี่ ตอนแรกวางใจ แต่จากนั้นก็กังวลใจมากขึ้น ก้มหน้าลงต่ำ แสร้งทำเป็นคนใบ้หูหนวก เดินตามหลังผู้เป็นนายอย่างเงียบๆ

พวกเขาเดินอย่างหวาดหวั่นไปครู่หนึ่ง ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงดังอื้ออึงทางด้านหลัง หลิวอี้เดิมที่ไม่ได้เก็บมาใส่ใจ เทศกาลซึ่งหยวนผู้คนมากมายอย่างนี้ ทุกปีต้องเกิดเรื่องไม่คาดคิดขึ้นบ้าง แต่เสียงอื้ออึงดังขึ้นทุกที ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นน่าตกใจ

เฉิงหยวนจึงหันหน้ามา พบว่าจุดที่เสียงดังขึ้นมาเป็นทิศทางที่เฉิงอวีจิ้น อยู่เมื่อครู่ เขาสีหน้าเคร่งเครียด รีบย้อนกลับไปด้านหลังทันที

82

ถึงแม้คอมพิวเตอร์หน้าจะทำได้เหมือนจริงและงดงามจับตาเพียงใด แต่เจิงอวีจิ้นยังคงไม่อาจรวบรวมสมาธิได้ การทนายปริศนาคอมพิวเตอร์แม้จะคึกคักแต่เสียงข้างหูล้วนเป็นคำพูดระหว่างสามภรรยา สหาย และครอบครัวพ่อแม่ลูก เจิงอวีจิ้นเพียงรู้สึกว่าคุณคึกคักเหล่านี้ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรกับนางนางเหม่อลอยอีกครั้ง หลังจากตั้งสติกลับมา เจิงอวีจิ้นพบว่านางมองปริศนาคอมพิวเตอร์หน้าอยู่นานมากแล้ว

สามภรรยาคนหนึ่งด้านข้างพายุบุตรสาวบุตรชายมาชมคอมพิวเตอร์ เห็นเจิงอวีจิ้นยืนอยู่หน้าคอมพิวเตอร์นานมากแล้ว จึงพูดด้วยรอยยิ้มว่า "แม่นางท่านนี้ปริศนาคอมพิวเตอร์นี้ค่อนข้างยากสินะ เมื่อครู่พวกเรา ก็หายไปหลายข้อล้วนผิดหมด"

พวกเขาคิดว่าเมื่อครู่เจิงอวีจิ้นกำลังคิดคำตอบของปริศนาคอมพิวเตอร์อยู่ในน้ำเสียงจึงแฝงการหยอกเย้าอย่างเป็นมิตร เจิงอวีจิ้นพยักหน้ายิ้มให้

พวกเขา แต่ไม่ได้พูดอะไรมาก

หลินซิงหย่วนได้ยื่นเสียงจึงหันหน้ามาถามว่า "คุณหนูใหญ่เจิง เป็นอะไรหรือ"

"ไม่ได้เป็นอะไร" เจิงอวีจิ้นส่ายหน้า สถานที่นี้ปลอดภัยและคึกคัก เหลียนเซี่ยวกับตู้่วานานที่ได้ออกนอกจวน ตอนนี้มองดูจวนตาไม่กะพริบ พวกนางปรนนิบัติรับใช้เจิงอวีจิ้นมาหนึ่งปี แทบจะไม่มีเวลาว่างเลย เจิงอวีจิ้นอยากให้พวกนางได้พักผ่อน จึงไม่ได้เรียกพวกนาง เพียงเดินไปริมแม่น้ำคนเดียว

เพิงชายโคมไฟที่ตั้งอยู่ริมแม่น้ำ ในตอนนี้มีน้ำจับตัวเป็นน้ำแข็งแล้ว ไม่ต้องกลัวว่าลูกค้าจะเปียกแน่นอนจนตกน้ำไป ขนาดแผงแต่ละแผงมีจำกัด เจ้าของแผงอยากจะทำวงโคมไฟให้มากขึ้น จึงยื่นตัวแผงจากบึงแม่น้ำไปบนผืนน้ำแข็ง ลอบขยายความกว้างของพื้นที่แผงขาย

ไม่เพียงแต่เจ้าของแผงคนนี้มีความคิดเช่นนี้ คนอื่นๆ ก็มีความคิดเช่นเดียวกัน กวาดตามองไป ธารน้ำแข็งราวกับแถบสีเงินแถบหนึ่งทอดยาว คดเคี้ยวอยู่กลางเมือง สองฟากประดับด้วยโคมไฟดวงเล็กดวงน้อยราวกับดวงดาวบนฟากฟ้าตกลงมาในแดนมนุษย์ดังมาอย่างยิ่ง

แผงขายต้องการทำการค้า ดังนั้นจะแขวนโคมไฟที่สวยงามที่สุดไว้ตรงกลางแผง คนที่หอมล้อมตรงนั้นจึงมีมากที่สุดเช่นกัน ตรงส่วนที่อยู่บนผืนน้ำแข็งจะเป็นโคมไฟเล็กแขวนกระจายจำนวนหนึ่งเท่านั้น จำนวนคนจึงมีน้อยลงตามไปด้วย เจิงอวีจิ้นเดินตามเส้นทางไปถึงริมแม่น้ำข้างกายมีคนบางตาลงมาก นางรู้สึกผ่อนคลายลงบ้าง

เดินเล่นบนถนนทั้งที่มีเรื่องเก็บอยู่ในใจ ต่อให้เห็นของดีก็ไม่ทำให้รู้สึกสนใจได้ เจิงอวีจิ้นเป็นเช่นนี้ นางแค่รู้สึกที่กำลังเดินเล่นเป็นเพื่อนคนอื่น

อยู่เท่านั้น ตนเองไม่มีส่วนร่วมด้วยเลย

นางจ้องไปยังแสงไฟที่สะท้อนบนผิวน้ำ ทำทางเหม่อลอย เมื่อเทียบกันแล้วในฤดูร้อนตอนที่นางออกจากจวนไปดูร้านค้าที่ท่าเรือผู้เฒ่าจึงเหลือทิ้งไว้ให้นางครั้งนั้น เดินทางไปด้วยเที่ยวเล่นไปด้วย มีความตั้งใจมากกว่าตอนนี้ เป็นไปได้ว่าสภาพจิตใจในการไปสำรวจของของตอนนี้ไม่เหมือนกัน และอาจเป็นไปได้ว่าเพราะเป็นคนละคนกัน

เจิงอวี่จินคิดถึงตรงนี้ก็รู้สึกรำคาญใจขึ้นมาทันใด นางสูดหายใจเข้าลึกทีหนึ่ง อยากให้อากาศที่เย็นเยือกกระตุ้นสมองของตนเองสักนิด ทว่าเมื่อเงยหน้าขึ้น เจิงอวี่จินกลับพบว่ามี้เด็กคนหนึ่งถือโคมไฟรูปเสือดวงหนึ่งวิ่งเล่นอยู่กลางแม่น้ำ

ผู้ใหญ่ที่ดูแลเขาคงไม่ได้จับตาไปดูชั่วขณะ หรืออาจคิดว่าแม่น้ำจับตัวเป็นน้ำแข็งแน่นหนาแล้ว คงไม่มีอะไรเกิดขึ้น จึงปล่อยให้เด็กมาวิ่งเล่นบนพื้นน้ำแข็งตามลำพัง ทว่าเด็กคนนี่ค่อยๆ วิ่งไปถึงกลางแม่น้ำ ตรงนั้นห่างจากริมฝั่งไปไกล ชั้นน้ำแข็งที่จับตัวบางมาก ยิ่งไปกว่านั้นฤดูหนาวปีนี้มีหิมะตกเพียงไม่กี่ครั้ง และช่วงปีใหม่หลายวันนี้อากาศยังอบอุ่นขึ้นมากอีกด้วย

เจิงอวี่จินเกิดกลางสังหรณ์ที่ไม่ดีขึ้นมาทันใด ในเวลานี้เองนางดูเหมือนจะมองเห็นรางๆ ว่าชั้นน้ำแข็งเกิดรอยแตกบางๆ เส้นหนึ่งทอดยาวออกไป

เจิงอวี่จินตกใจ ตะโกนเรียกคนตามสัญชาตญาณ ทว่ารอบข้างเสียงดังอึกทึก ทุกคนกำลังล้อมชมโคมไฟทนายปริศนา จะได้ยินเสียงของนางได้อย่างไร และเด็กคนนั้นเหมือนไม่ล่วงรู้ถึงอันตรายเลย ยังคงวิ่งไปตรงกลางแม่น้ำ

กลางแม่น้ำอยู่ห่างจากฝั่ง ชั้นน้ำแข็งไม่มีแรงยึดเหนี่ยว มักจะเป็นส่วนที่บางที่สุด เด็กคนนั้นไม่รู้ความ ตกกลงไปในน้ำเย็นเฉียบเวลาเช่นนี้

ทั้งยังเป็นเด็กที่ตัวแค่นี้อีกด้วย แทบเป็นไปได้ที่จะมีชีวิตรอดเลย

เจิงอวีจิ้นชำนาญการวางแผน ทำอะไรต้องคำนวณล่วงหน้าสามก้าว แต่ตอนตัดสินใจในเวลาสำคัญกลับรวดเร็วมาก เพียงพริบตาเจิงอวีจิ้นก็ตัดสินใจแน่วแน่แล้ว นางเหยียบลงบนชั้นน้ำแข็งทันที วิ่งไปกลางแม่น้ำอย่างรวดเร็ว ขณะเดียวกันก็พยายามพูดเตือนเด็กคนนั้นว่าบนแม่น้ำอันตรายอย่าเดินไปไกล ให้รีบกลับมา

ทว่าเทศกาลซึ่งหยวนเสียงดังอีกทีก็ คนบนริมฝั่งไม่ได้สนใจคำพูดของเจิงอวีจิ้น เด็กที่อยู่กลางแม่น้ำยังฟังไม่ได้ยิน เจิงอวีจิ้นได้แต่มองเด็กคนนั้น วิ่งไปอีกหลายก้าว กระโดดโลดเต้นอยู่บนชั้นน้ำแข็ง เจิงอวีจิ้นเห็นแล้ว รู้สึกตระหนกจนใจเต้นไม่เป็นลำดับตะโกนพูดว่า "อย่าขยับ!"

ในเวลานี้คนที่เดินอยู่สองฟากสังเกตเห็นความผิดปกติแล้ว พวกเขาเห็นสตรีนางหนึ่งสวมเสื้อคลุมสีขาว ดูการแต่งกายแล้ววามสง่าอย่างมาก ความผิดปกติของเจิงอวีจิ้นดึงดูดความสนใจจากคนจำนวนมาก จากนั้นก็มีคนเห็นความผิดปกติบนผิวน้ำแล้ว

"ตายล่ะ น้ำแข็งกลางแม่น้ำยังไม่แข็งตัว จะแตกแล้ว!"

คนที่หยุดยั้งไม่ชี้มือไปบนผิวน้ำมีจำนวนมากขึ้นทุกที เด็กคนนั้นสุดท้ายก็รับรู้ถึงความผิดปกติ เขาก็หันหน้าเห็นรอยแตกเป็นลายเส้นน้ำอันตรายบนผิวน้ำแข็งก็ตกใจไม่น้อย ร้องไห้วิ่งกลับหลังในทันที

แม้จะเป็นเด็กเล็กคนหนึ่ง แต่แรงกดดันจากการเหยียบบนชั้นน้ำแข็งอย่างเต็มทีนั้นก็ไม่เบาเช่นกัน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าเขาอยู่ภายใต้ความตกใจจนทำอะไรไม่ถูก ย่อมมีอาการล้มลุกคลุกคลาน เจิงอวีจิ้นได้แต่มองดูรอยน้ำแข็งแตกออกราวกับใยแมงมุม จากการเคลื่อนไหวของเด็กน้อยทำให้สามารถเห็นได้ด้วยตาว่าชั้นน้ำแข็งเปราะบางขึ้นทุกที

เจ้าหญิงจิ้นในใจปีบรัด รู้ว่าตนทำผิดพลาด เมื่อครุ่นนางวิ่งลงมาเพราะร้อนใจไปชั่วขณะ แต่การช่วยคนตกน้ำในฤดูหนาวกับฤดูร้อนไม่เหมือนกันเลย คนที่ช่วยจะให้ดีอย่าลงมาดีกว่า แต่ให้หาไม้ไผ่ยาวมาลากตัวคน ไม่เช่นนั้น การเหยียบขึ้นน้ำแข็งแตกมากขึ้นอาจจะทำให้ทั้งสองคนเป็นอันตรายได้มาก

แต่เรื่องมาถึงตอนนี้ นางไม่มีหนทางถอยกลับแล้ว หากย้อนกลับทางเดิม น้ำแข็งที่ถูกนางเหยียบมาครั้งหนึ่งรับแรงกดเป็นครั้งที่สอง ใครจะรู้ว่ามันจะแตกได้เร็วขึ้นหรือไม่ ที่สำคัญก็คือภายใต้สายตาของคนมากมาย หากนางถอยกลับ คนที่มองดูไม่สนใจหรือกว่านี่เป็นการช่วยเหลือที่ดีกว่าหรือไม่ พวกเขาจะคิดเพียงว่าเจ้าหญิงจิ้นรักตัวกลัวตาย

ในเวลานี้เองมีเสียงดังแกรกรางๆ มาเข้าหู ชื้นน้ำแข็งที่เปราะบางภายใต้การออกแรงเหยียบของเด็กก็แตกออก เด็กน้อยตกลงไปในหลุมน้ำแข็งทันที ถูกน้ำเย็นเยือกทำให้รู้สึกหนาวสั่นอย่างรุนแรง

เจ้าหญิงจิ้นตัดสินใจกระโดดลงน้ำแทบจะพร้อมกัน น้ำในฤดูหนาวเย็นจับหัวหัวใจมาก ตอนที่ร่างกายลงสู่น้ำเย็น เจ้าหญิงจิ้นก็สิ้นทึ่มไปทั้งร่าง มีชั่วขณะที่สูญเสียการควบคุมร่างกายไป นางพยายามจะไปดึงตัวเด็กคนนั้น แต่พบว่าเสื้อคลุมกันลมของตนดูน้ำแล้วมีแรงต้านมาก นางจึงคลายเชือกผูกด้วยมือที่สั่นเทา แล้วว่ายไปทางเด็กคนนั้นอย่างเต็มกำลัง

โชคดีที่ช่องน้ำแข็งที่แตกออกในตอนี้ไม่ใหญ่มาก เด็กน้อยถูกน้ำเย็นปะทะ แทบจะสูญเสียความสามารถในการตอบสนองไปแล้ว เจ้าหญิงจิ้นดึงตัวเขาเอาไว้ อยากจะหาแผ่นน้ำแข็งที่แข็งแรงเพื่อขึ้นฝั่ง ทว่าชั้นน้ำแข็งกลางแม่น้ำล้วนเป็นน้ำแข็งแผ่นบาง เจ้าหญิงจิ้นหาชั้นน้ำแข็งที่สามารถแบกรับน้ำหนักคนสองคนไม่ได้เสียที และนางยังต้องลากเด็กคนหนึ่งมาอีกด้วย กำลังกายจึงหายไปอย่างรวดเร็ว

เจียงอวี๋จิ้นรู้ในทันทีว่าจะปล่อยให้มันเป็นเช่นนี้ไม่ได้ ตกน้ำดูดูหนาว ไม่เหมือนกับในฤดูร้อน หากเป็นฤดูร้อน ขอเพียงมีคนมาก ต้องช่วยขึ้นมาได้แน่นอน แต่ฤดูหนาวน้ำเย็นเฉียบ หากกำลังกายของนางหมดลง ไม่สามารถลอยตัวเหนือน้ำได้แล้วจมลงไป เช่นนั้นก็จบสิ้นกัน ชั้นน้ำแข็งคลุมผิวน้ำทั้งหมดไว้ หากนางตกลงไปแต่หาช่องว่างลอยตัวขึ้นมาไม่ได้ จะต้องถูกทำให้แข็งตายทั้งเป็น คนบนฝั่งมีชั้นน้ำแข็งกัน ต่อให้อยากช่วยนาง เกรงว่าคงทำอะไรไม่ได้เช่นกัน

เจียงอวี๋จิ้นจำต้องลองปล่อยตัวเด็กก่อน เด็กตัวเบาว่านาง นอนหมอบบนชั้นน้ำแข็งได้มั่นคงกว่านาง เจียงอวี๋จิ้นเจอก้อนน้ำแข็งที่ไม่โปร่งใสมากนัก ก้อนหนึ่ง ให้เด็กใช้สองแขนกดยันบนก้อนน้ำแข็ง พยายามปีนขึ้นไป นางช่วยวางตัวเขาไว้บนผิวน้ำแข็งเช่นกัน

ทว่าเพียงแค่นี้ น้ำแข็งก้อนนี้ก็ปรากฏรอยร้าวขึ้นราวๆ แล้ว ทั้งสองคนอ่อนกำลังมากเต็มที่ ในเวลานี้ทุกคนริมแม่น้ำถูกเหตุไม่คาดฝันนี้ ดึงดูดมาหมด ตูร์วากับเหลียนเซี่ยวอยากจะลงน้ำไปช่วยเจียงอวี๋จิ้น แต่ถูกหลินซิงหยวนห้ามไว้ หลินซิงหยวนมีบ้านเกิดอยู่ที่จีหนาน เคยเห็นโศกนาฏกรรมคนตกน้ำในฤดูหนาว เขารู้ว่าต้องช่วยคนอย่างไร ดังนั้นจึงดึงสาวใช้ทั้งสองไม่ให้พวกนางลงไปบนน้ำแข็ง จากนั้นก็ดึงไม้ไผ่ยาวลำหนึ่ง ออกมาจากแผงขายของ กำกับให้ทุกคนเอาไปพาดช่วยสองคนกลางแม่น้ำ

ครอบครัวของเด็กน้อยรอดมาถึงแล้วเช่นกัน มารดาของเด็กชายเห็นภาพเหตุการณ์ตรงหน้าก็ตกใจจนเข้าอ่อน แพบจะคุกเข่าลงบนผิวน้ำ ญาติมิตรเพื่อนบ้านรีบเลียนแบบการกระทำของหลินซิงหยวน ดึงไม้ไผ่ยาว ออกมาจากแผงขายโคมไฟ เป็นหลักให้เด็กน้อยคลานกลับมา รอจนคลานมาถึงพื้นที่แข็งแรงแล้ว พวกผู้ใหญ่จึงถูกลงไปช่วยกันอุ้มตัวเด็กขึ้นมา

เทียบกันแล้วสถานการณ์ของเจิงอวีจิ้นอันตรายกว่ามาก เพราะเด็กน้อยเมื่อครู่ เจิงอวีจิ้นถึงกับเสียวกำลังเกือบครึ่งที่มีเพื่อผลักขึ้นไปบนผิวน้ำแข็ง เดิมทีก็ปลอดภัยไปแล้วครึ่งหนึ่ง ครอบครัวยกอีกฝ่ายจึงช่วยเหลือได้อย่างราบรื่น ทว่านางกลับสูญเสียกำลังกายไปรุนแรงมาก ตอนเพิ่งลงน้ำ น้ำเย็นกระทบจนมือเท้าเจ็บแปลบ แต่จากนั้นนางพบว่ามือเท้าค่อยๆ แข็ง เริ่มหมดความรู้สึก

พวกตัวร้ายพยายามจะยื่นไม้ไผ่ยาวออกไป ถึงขั้นเสี่ยงอันตรายลงไปยืนบนน้ำแข็ง แต่เจิงอวีจิ้นเสียวกำลังกายไปอย่างรุนแรง ระยะเวลาแค่สั้นๆ ไม้ว่าจะทำอะไรนางก็วายไปไม่ถึง หลินชิงหยวนเห็นท่าไม่ดีจึงพูดว่า "เมื่อครู่ นางเสียวกำลังมากเกินไป ตอนนี้ไม่มีกำลังแล้ว ช่วยถือเสื้อคลุมให้ข้า ข้าจะลงน้ำไปช่วยนาง"

หลินชิงหยวนถอดเสื้อคลุมออก รู้สึกหนาวจนตัวสั่นในทันที เด็กรับใช้สกุลหลินคัดค้านอย่างแรงกล้า หลินชิงหยวนเองก็ถึงเลใจไปชั่วขณะเพราะความหนาวเย็นเช่นกัน ในชั่วขณะที่ชะงักไปเพียงชั่วครู่นั่นเอง ทางฝั่งแม่น้ำอีกด้านก็มีเสียงกระทบน้ำดังลอยมาในทันใด เหมือนมีคนตะโกนอะไรบางอย่าง จากนั้นก็มีเสียงกระโดดน้ำตุ้มๆ อีกหลายครั้ง

หลินชิงหยวนหันหน้าไปอย่างตกใจ มองผ่านแสงไฟที่รางเลือน เห็นคนคืบตาที่ฝั่งตรงข้าม

นั่นคือองค์กร์ของเจิงหยวนจิ่ง ดูเหมือนจะชื่อหลิวอี้ ระยะเวลาที่หลิวอี้ทั้งร้อนใจและตื่นตระหนก ลนลานกระดึบกระสายเหมือนมดที่วิ่งไปมาบนหม้อร้อนไม่มีผิด

ตัวร้ายกับเหลียนเซียวสองสาวใช้ตะโกนร้องอย่างไม่หวั่นหน้าตา แพบจะ

กระโดดอยู่แล้ว "เป็นนายท่านเก่า! คุณหนูรอดแล้ว!"

พวกนางสองคนตะโกนพูด แล้วรีบวิ่งไปยังอีกฝั่งของแม่น้ำ คนทางนี้ ก็ยึดคอยาว พุดวิจรรย์ความเปลี่ยนแปลงของอุบัติเหตุเมื่อครู่ เด็กรับใช้ สกูลหลินรีบคว้าแขนของหลินชิงหยวนไว้แน่น เขาเห็นหลินชิงหยวนจ้อง กลางแม่น้ำนิ่งไม่ขยับ กลัวว่าคุณชายยังคิดจะกระโดดลงไปอีก รีบพูดว่า "คุณชาย ถูคุณาวลงน้ำอันตรายเกินไป ท่านไม่ได้ว่ายน้ำได้ชำนาญนัก จะเสี่ยงอันตรายไม่ได้นะขอรับ!"

หลินชิงหยวนบนใบหน้าปรากฏรอยยิ้มเศร้าๆ จางเสียยิ่งกว่า แสงไฟด้านหลังเสียอีก "ไม่ต้องแล้ว"

"คุณชาย?"

"นี่ก็คือความแตกต่างกระมัง ข้าจนปัญญาแล้วจริงๆ จึงจะลงน้ำ แต่ เขากระโดดลงไปช่วยคุณหนูใหญ่เจ็ดคนที่ในชั่วขณะที่เห็นนาง"

"...คุณชาย ท่านพูดอะไรขอรับ"

หลินชิงหยวนส่ายหน้า รับเสด็จคลุมตัวออกมาจากมือของเด็กรับใช้ ไม่พูดอะไรอีก

เจิ้งอวีจิ้นค่อยๆ รู้สึกว่าโลกห่างจากนางไกลออกไปทุกที แสงไฟและ เสียงโวยวายที่ฝั่งตรงข้ามเหมือนจะกลายเป็นภาพเลื่อนรางที่ห่างไปไกล นางไม่รู้ว่าร่างกายตนเองเย็นเฉียบเกินไปจนเกิดภาพลวงหรือไม่ นางจึง มองเห็นเจิ้งหยวนจิง

เจิ้งอวีจิ้นเองยังรู้สึกว่าเป็นเรื่องเหลวไหล เกิดภาพฝันว่าเทพเซียน มาช่วยนางยังดีกว่า เหตุใดจึงคิดถึงเจิ้งหยวนจิงเล่า ทว่าช่วงเวลาต่อมา แขนของนางก็ถูกคนผู้หนึ่งจับไว้ จากนั้นตัวนางก็ถูกแรงที่แข็งแกร่งยึดไว้แน่น

ราวกับในที่สุดก็หลุดจากความว่างเปล่าขึ้นมาเหยียบบนพื้นแข็งได้แล้ว
มือของอีกฝ่ายเย็นมากแล้ว แต่เมื่อเทียบกับเชิงอวีจิ้น มือนั้นยังคง
เป็นเหมือนขุมความร้อน ส่งไอร้อนไหลเข้าสู่ร่างกายนางไม่หยุด
เชิงอวีจิ้นจ้องอยู่นาน ไม่มั่นใจว่านี่เป็นภาพลวงตาท่ามกลาง
ความหนาวเหน็บของตนหรือว่าเป็นความจริง "ท่านอาเก่า?"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3M7qLzm>